Μιά νέα τιμητική ἐπιγραφή τῶν ἐφήβων ἀπὸ τὰ Καλίνδοια*

1. Εἰσαγωγή

Ἀπὸ τὴ μακεδονικὴ πόλη Καλίνδοια προέρχεται ἕνας σχετικὰ μεγάλος ἀριθμὸς ἐπιγραφῶν, ὀρισμένες ἐκ τῶν ὁποίων, ὅπως π.χ. τὸ τιμητικὸ ψήφισμα γιὰ τὸν Ἀπολλώνιο, γιὸ τοῦ Ἀπολλωνίου,¹ εἶναι ἰδιαίτερα σημαντικὲς γιὰ τὴν ἱστορία τῆς πόλης κατὰ τὴν αὐτοκρατορικὴ ἐποχὴ. Μὲ βάση τριάντα μίᾱ ἐπιγραφές, γνωστὲς μέχρι τὸ 1996, οἱ Μ. Β. Χατζόπουλος καὶ Λ. Δ. Λουκοπούλου συν-τάξαν τὴν προσωπογραφία τῶν Καλινδοίων, ἀποτελούμενη ἀπὸ 477 πρόσω-πα.² Ἡ συστηματικὴ ἀνασκαφικὴ ἔρευνα ποὺ διενεργεῖται ἀπὸ τὸ 2003 στὸ κέντρο τῆς ἀρχαίας πόλης καὶ ἰδιαίτερα στὸ χῶρο τοῦ Σεβαστείου, στοὺς πα-

* Χρήσιμες ὑποδείξεις ὀφείλουμε στὸν ἐπίκ. καθηγητὴ Γ. Ἀ. Σουρῆ, στὸν ἀναπλ. κα-θηγητὴ Π. Μ. Νίγδελη καὶ στὸν καθηγητὴ Ἀ. Χανιώτη. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς συντομογραφίες τοῦ *SEG* χρησιμοποιοῦνται οἱ ἀκόλουθοι: Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches I-II*; Μ. Β. Hatzopoulos – Λ. Δ. Loukopoulou, *Recherches sur les marches orientales de Teménides (Anthémonte-Kalindioia) Ière-IIe partie* («Μελετήματα» 11· Ἀθήνα 1992/1996). Papazoglou, “Structures”: F. Papazoglou, “Structures ethniques et sociales dans les régions centrales des Balkans à la lumière des études onomastiques”, στὸ: D. M. Pippidi (ἐκδ.), *Actes du VIIe congrès international d’épigraphie grecque et latine* (Βουκουρέστι-Παρίσι 1979) 153-169. Pa-pazoglou, “Stèles”: F. Papazoglou, “Les stèles éphébiques de Stuberra”, *Chiron* 18 (1988) 233-270. Σισμανίδης, “Σεβαστεῖον”: Κ. Σισμανίδης, “Τὸ οἰκοδομικὸ συγκρότημα τοῦ Σεβαστείου τῶν Καλινδοίων (Χῶροι Α-Ε)”, στὸ: Π. Ἀδάμ-Βελένη (ἐπιμ.), *Καλίνδοια. Μιά ἀρχαία πόλη στὴ Μακεδονία* (Θεσσαλονίκη 2008) 124-168. Σισμανίδης, “Λατρεία”: Κ. Σισμανίδης, “Ἡ λατρεία ἄλλων θεῶν”, *αὐτόθι*, 169-185.

1. Κ. Α. Σισμανίδης, “Τιμητικὸ ψήφισμα ἀπὸ τὸ Καλαμωτὸ Λαγκαδᾶ”, *AE* 1983 [1985] 75-84 (=SEG XXXV 744, *Bull.épigr.* 1987, 688), Hatzopoulos–Loukopoulou, *Re-cherches I*, 77-80 ἀρ. K2 καὶ SEG XLII 579, XLV 767, XLVI 754.

2. Γιὰ τὶς ἐπιγραφὰς βλ. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches I*, 74-122, K1-K31 (=SEG XLII 578-607, *Bull.épigr.* 1993, 365, *Ann.épigr.* 1992, 1525-1526). Βλ. ἐπίσης σχε-τικὰ SEG XLV 766-769, 771, XLVI 754-756, *Bull.épigr.* 1995, 427, *Bull.épigr.* 1999, 362.

ρακείμενους χώρους και στο βουλευτήριο ἔφερε στο φῶς νέα ἐπιγραφικά εὐρήματα, τὰ ὁποία προσθέτουν νέα στοιχεῖα γιὰ τὴν παρουσία καὶ τὴ δράση τόσο τῶν ἤδη γνωστῶν ὅσο καὶ ἄγνωστων μέχρι τώρα προσώπων.

Γιὰ τὰ ἤδη γνωστὰ πρόσωπα προκύπτουν τὰ ἀκόλουθα στοιχεῖα: Ἡ Φλαουία Μύστα, γνωστὴ ἀπὸ μία ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία χρηματοδότησε τὴν κατασκευὴ ἑνὸς βωμοῦ σὲ κάποιον ναό,³ μὲ βάση μία ἐπιγραφή τοῦ ἔτους 86/87 μ.Χ. ἡ ἴδια καὶ τὰ τέκνα της, Φλαοῦιοι Εἰσίδωρος καὶ Μύστα νεωτέρα, ἐξορκίζουν τοὺς πολῖτες τῆς πόλης στὴν τύχην τῶν Σεβαστῶν (ἐνευχόμεθα τὴν τῶν Σεβαστῶν τύχην τοῖς πολεῖταις ἡμῶν) προκειμένου νὰ φροντίζουν (πρόνοιαν ποιεῖσθαι) τὸν ναὸ τῶν αὐτοκρατόρων, ὃν κατεσκεύασαμεν ἐκ θεμελίων.⁴ Ὁ Κότυς, γιὸς τοῦ Σωπάτρου, γνωστὸς μέχρι τοῦδε ἀπὸ τὴν ἀνάθεση τιμητικοῦ ἀγάλματος γιὰ τὸν φίλο του Μητροδώρο, γιὸ τοῦ Ἀπολλωνίου,⁵ ἀνήγειρε, σύμφωνα μὲ μία ἐπιγραφή τοῦ ἔτους 88/89 μ.Χ., μαζί μὲ τὸν ἀδελφὸ του Ἀρριδαῖο (ἱερέα τοῦ Διός, τῆς Ρώμης καὶ τοῦ αὐτοκράτορος) καὶ τὸ γιό του Σώπατρο τὴν ἐξέδραν καὶ τὸ βουλευτήριον καὶ τὴν στοάν.⁶ Ὁ Σώπατρος Κότυς ἀναφέρεται ἐπίσης σὲ ἀποσπασματικὰ σωζόμενο τιμητικὸ ψήφισμα τῶν νέων τῆς πόλεως.⁷ Ἄν ἡ Στραττώ, κόρη τοῦ Ἀρριδαίου, ποὺ μαρτυρεῖται σὲ ἀναθηματικὴ στὴ θεὰ Δήμητρα ἐπιγραφή τοῦ 1ου αἰ. π.Χ.

Γιὰ τὴν προσωπογραφία τῆς πόλης βλ. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 174–193, SEG XLVI 752, *Bull.épig.* 1997, 397, *Ann.épig.* 1996, 1373.

3. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 84–85 ἀρ. K6 = SEG XLII 588. Βλ. ἐπίσης Σισμανίδης, «Σεβαστεῖον», 154, ἀρ. 24.

4. Κ. Σισμανίδης, “Ἡ συνέχεια τῆς ἔρευνας στὸ Σεβαστεῖο τῶν Καλινδοίων”, *AEMΘ* 18 (2004) [2006] 217–218, 224 πίν. 12 (= *Ann.épig.* 2004, 1329, *Bull.épig.* 2006, 253, SEG LIV 606), Σισμανίδης, “Σεβαστεῖον”, 152–153 ἀρ. 23 καὶ πρόσφατα Γ. Ἀ. Σουρῆς, “Ἐπικλήσεις στὴν τύχην τῶν αὐτοκρατόρων σὲ ἐπιγραφές ἀπὸ τὴ Μακεδονία”, στό: Στ. Δρούγου *et alii* (ἐπιμ.), *Κερμάτια φιλίας. Τιμητικὸς τόμος γιὰ τὸν Ἰωάννη Τουρτάσoglou*. Τόμ. Β': Ἐπιγραφικὴ – Ἀρχαιολογία – Varia (Ἀθήνα 2009) 127.

5. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 85 ἀρ. K7 = SEG XLII 589.

6. Κ. Σισμανίδης, “Ὁ χώρος Ε στὸ συγκρότημα τοῦ Σεβαστείου τῶν Καλινδοίων”, *AEMΘ* 20 (2006) [2008] 253–254, 260 πίν. 5 [= *Bull.épig.* 2008, 338 (2), *Ann.épig.* 2006, 1325], Σισμανίδης, “Σεβαστεῖον” 164–165 ἀρ. 32. Σύμφωνα μὲ τὸν Μ. Β. Χατζόπουλο, *Bull.épig.* 2008, 338 ὁ Ἀρριδαῖος Σωπάτρου “est peut-être le père de l'épheebe Ariston (Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 89 ἀρ. K9, στ. 65: Ἀρίστων Ἀρριδαίου) et de Strattô, qui dédia une stèle ornée d'un paire d'oreilles en relief à Déméter”. Μὲ βάση τὰ μέχρι τοῦδε στοιχεῖα ἡ ἄποψη αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ τεκμηριωθεῖ. Βλ. σχετικά καὶ κατ. σημ. 8.

7. Σισμανίδης (σημ. 6), 256–257, 261 πίν. 6 [= *Bull.épig.* 2008, 338 (1)], Σισμανίδης “Σεβαστεῖον”, 162–163 ἀρ. 31. Τὸ ὄνομα Σώπατρος ἀναφέρεται καὶ σὲ μία ἐπιτάφια στήλη τοῦ β' μισοῦ τοῦ 1ου αἰ. μ.Χ., Σισμανίδης (σημ. 6), 256–257, 261 πίν. 7 [= *Bull.épig.*

ταυτίζεται με τὴ μητέρα τοῦ Ἀπολλωνίου, γιοῦ τοῦ Ἀπολλωνίου, γνωστοῦ ἀπὸ τὸ τιμητικὸ ψήφισμα τοῦ ἔτους 1 μ.Χ. (βλ. σημ.1 στ. 44),⁸ δὲν μπορεῖ νὰ τεκμηριωθεῖ.

Στὰ ἤδη γνωστὰ πρόσωπα θὰ πρέπει νὰ προστεθοῦν ἡ Λάνασσα, κόρη τοῦ Μενάνδρου, ἡ ὁποία ἀνήγειρε μία ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή στὴ Νανέα,⁹ ὁ Σώπατρος, ὁ ὁποῖος ἀναφέρεται σὲ ἀποσπασματικὰ σωζόμενη ἐπιτύμβια στήλη τοῦ β' μισοῦ τοῦ 1ου αἰ. μ.Χ.,¹⁰ τὸ ζεῦγος Γλαυκίας καὶ Μακεδονία, ποὺ μαρτυροῦνται σὲ ἐπιτύμβιο ἀνάγλυφο τοῦ 2ου/3ου αἰ. μ.Χ.,¹¹ ὁ Μεγιστίων, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῖου ἀναγράφεται σὲ μαρμαρίνη βάση ἀγάλματος,¹² οἱ κοροπλάστες Μάξιμος καὶ Ἀπελλῆς, ὁ ἰδιοκτήτης ἐργαστηρίου πλίνθων Βεῖθους¹³ καὶ ὁ Παρνασός, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῖου ἀναφέρεται σὲ πήλινο πλακίδιο μετὰ παράστασιν Ἑρμῆ καὶ Νίκης.¹⁴

2. Ἡ νέα ἐπιγραφή

Ἡ ἐπιγραφή ποὺ δημοσιεύεται κατωτέρω προέρχεται ἀπὸ τὸ συγκρότημα τοῦ Σεβαστείου (Χῶρος ΣΤ). Πρόκειται γιὰ πλάκα ἀπὸ λευκὸ χονδρόκοκκο μάρμαρο ἀποτελούμενη ἀπὸ δύο συνανήκοντα τμήματα, ἀποκεκρουμένη διαγωνίως στὸ κάτω ἀριστερὸ τμήμα της. Ἀποκεκρουμένη εἶναι καὶ ἡ πάνω ἀριστερὴ γωνία. Στὴν πρόσθια ὄψη διαμορφώνεται πλαίσιο (Εἰκ. 1). Ἡ πίσω πλευρὰ

2008 338 (3)] καὶ Σισμανίδης, “Σεβαστεῖον”, 166 ἀρ. 33. Ἀπὸ τὰ ἔχγη τῶν γραμμάτων τοῦ πατρωνύμου τοῦ Σωπάτρου δὲν φαίνεται πιθανὴ ἡ ταύτισή του μετὰ τὸν Σώπατρο Κότυος.

8. Κ. Σισμανίδης – Ἀν. Κεραμάρης, “Ἀνασκαφὴ στὸ Καλαμωτὸ Θεσσαλονίκης”, *ΑΕΜΘ* 6 (1992) [1995] 399, Κ.Σισμανίδης, *ΑΔ* 46 (1991) [1996] *Χρον.* Β2, 293 πίν. 112 (*Bull.épig.* 1996, 267· 1997, 399, *SEG* XLV 770). Γιὰ τὴν ἐπιγραφή βλ. ἐπίσης Σ. Πινηγάτογλου, “Ἡ λατρεία τῆς θεᾶς Δήμητρας στὴν ἀρχαία Μακεδονία”, *Ἀρχαία Μακεδονία* 6 (1996) [1999] 912 καὶ πρόσφατα Σισμανίδης, “Λατρεία”, 181 ἀρ. 46. Πρβλ. καὶ σημ. 6.

9. Σισμανίδης, “Λατρεία”, 184 ἀρ. 48, *Bull.épig.* 2008, 338 (1ος αἰ. π.Χ.).

10. Βλ. ἀνωτ. σημ. 7.

11. Ἡ. Σβέρκος – Κ. Σισμανίδης, “Δύο ἐπιτύμβια ἐπιγράμματα ἀπὸ τῆ Μακεδονία”, *ΤΕΚΜΗΡΙΑ* 6 (2001) [2002] 61-68 (= *SEG* LI 824, *Bull.épig.* 2003, 370).

12. Κ. Σισμανίδης (σημ.6), 249 καὶ 260 εἰκ. 4. “Ἀν καὶ ἡ ἀνάγνωσις δὲ θεωρεῖται βέβαιη, τὸ ὄνομα Μεγιστίων εἶναι γνωστὸ στὸν ἐλληνικὸ κόσμον· βλ. π.χ. *LGPV* IV, s.v. (Ιστροία, 138 μ.Χ.).

13. Σισμανίδης “Λατρεία”, 173-177 ἀρ. 41-42 (1ος αἰ. μ.Χ.). Κ. Σισμανίδης, “Μιὰ πόλη μετὰ πολὺ πληθυσμό”, στό: Π. Ἀδάμ-Βελήνη (ἐπιμ.), *Τὰ Καλίνδοια. Μία ἀρχαία πόλη στὴ Μακεδονία* (Θεσσαλονίκη 2008) 104 ἀρ. 5 (2ος αἰ. μ.Χ.).

14. Κ. Σισμανίδης, “Σεβαστεῖο Καλινδοίων: “Ἐστιάσεις καὶ εὐώχες”, *ΑΕΜΘ* 19 (2005) [2007] 147-148 καὶ 155 εἰκ. 9 (= *Bull.épig.* 2007, 65, *SEG* LV 695) καὶ Σισμανίδης, “Λατρεία”, 178 ἀρ. 43.

Εἰκ. 1. Ἡ ἐπιγραφή

είναι ἀδρὰ δουλεμένη. Ὁ χώρος εὕρεσης καὶ οἱ διαστάσεις τοῦ μνημείου δείχνουν ὅτι ἀποτελοῦσε πιθανότατα τὴν ἐμπρόσθια ὄψη τῆς τελευταίας πρὸς νότον βάσης ποὺ ὑπάρχει στὴν πρόσοψη τοῦ χώρου.¹⁵ Διαστάσεις: Μέγιστο σωζόμενο ὕψος: 0,645 μ. Πλάτος: 0,546 μ. Πάχος: 0,08 μ. Ὑψος γραμμάτων κυμαινόμενο: στ. 1-4: 2,5 ἐκ. (τὸ φῖ 3,7 ἐκ.). Στ. 5-10: 1,4-1,6 ἐκ. Στ. 11 κέ.: 1-1,3 ἐκ. Διάστιχα: Στ. 1-4: 1,5 ἐκ. Στ. 5-10: 1 ἐκ. Στ. 10 κέ. 0,5 ἐκ.

- Κρεινίαν Φιλώτου *vv*
v τὸν γυμνασίαρχον
v ἀλείψαντα καὶ λούσαν-
4 *v*τα πανδημεὶ *vacat*
ἐφηβαρχοῦντος *vacat*
Ἀντιγόνου· *vvv* πρωτοστατοῦν-
τος Φιλώτου τοῦ Φιλώτου δι' ἐ-
8 πιμελητοῦ Φιλώτου τοῦ Φιλώτου
οἱ ὑπογεγραμμένοι ἔφηβοι *v*
Ἀντίγονος Νεικομάχου
Νείκων Ἰέρωνος
12 Ἀντίγονος Λυσιμάχου
Ἰέρων Βένζου
Ἀντίγονος Τραλείσου
Ἀσκληπιόδωρος > ὁ καὶ Μᾶρκος
16 Ἡράκων Λαικίου Θεόφιλος Ἀντιγόνου
[Ἰέ?]ρων [Κ]ότυος Φίλητος Ἀντιγόνου
[---^{ca.5-6}---]Κότυος Νεικόδημος Ἐπιμένου
[---^{ca.8-9}---]Φίρμος Βεΐθυς Μέστου
20 [-----^{ca.12-13}-----]Σ
[-----^{ca.15-16}-----]!!ΤΡΟΣ
[-----^{ca.19-20}-----]
[-----^{ca.19-20}-----]
24 [-----^{ca.21-22}-----]Ἡρ?]άκωντος
[-----^{ca.25-26}-----]ΚΟΥ
[-----]

App.cr. 3. Συμπλήρωμα A + N. || 14. Σώζεται ἡ ἄνω ἀπόληξη γωνιώδους γράμματος, πιθα-

15. Κ. Σισμανίδης, “Ἀρχαία Καλίνδονα. Ἡ συνέχεια τῆς ἔρευνας στὸ συγκρότημα τοῦ Σεβαστείου”, *AEMΘ* 21 (2007) [2010] 299-300.

νότατα λάμβδα || 16. Ἡ ἀριστερὴ κεραία τοῦ ἦτα ἀποκεκρουμένη· μετὰ τὸ νῦ διατηρεῖται ἡ ἄνω ἀπόληξη καὶ τμήμα τῆς ἀριστερῆς πλάγιας κεραίας γωνιώδους γράμματος, πιθανότατα λάμβδα || 17. Σώζεται ἡ στεφάνη γράμματος, πιθανότατα ρω, τὸ δεξιὸ ἡμικύκλιο τοῦ ὠμέγα, καὶ ἡ κατακόρυφη κεραία τελικοῦ γράμματος, πιθανότατα νῦ. Ἡ συμπλήρωση [ʼlɛ]ρων εἶναι πολὺ πιθανή || 18. Σώζεται μόνον τμήμα τῆς κατακόρυφης καὶ ἡ ἄνω πλάγια κεραία τοῦ κάππα || 19. Διακρίνονται τμήμα τῆς κατακόρυφης καὶ ἡ δεξιὰ στεφάνη τοῦ φῖ, ἡ ἄνω ἀπόληξη τῶν ῶτα καὶ ρω, οἱ ἄνω ἀπολήξεις τοῦ μῦ || 21. Σώζονται οἱ ἀπολήξεις δύο κατακόρυφων κεραίων, ἡ ὀριζόντια καὶ τμήμα τῆς κατακόρυφης κεραίας τοῦ ταῦ || 24. Διακρίνεται ἡ γωνία τοῦ ἄλφα. Τὸ ὄνομα πιθανότατα Ἡράκων (γεν. Ἡράκωντος καὶ Ἡράκωνος, βλ. ἐνδεικτικὰ SEG XLVII 1107 στ. 12: Ἡράκωντος (Θράκη, αὐτ. ἐποχή). SEG LI 472 στ. 39: Διονύσιος Ἡράκωνος (Μεσσήνη, 70 μ.Χ.) || 25. Σώζεται τὸ πᾶν τμήμα τῆς κατακόρυφης καὶ ἡ ἄνω πλάγια κεραία τοῦ κάππα.

3. Χρονολόγηση

Μὲ βάση τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ἡ ἐπιγραφή χρονολογεῖται στὸν 1ο αἰ. μ.Χ. καὶ πιθανότατα στὸ β' μισό του (βλ. καὶ κατ. σελ. 193/4). Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ ὁμοιότητα τῶν γραμμάτων μὲ τὴν τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν γυμνασίαρχο Νεικοκλέα, γιὸ τοῦ Φιλώτου (ἡ ὁποία εἶναι πρωιμότερη),¹⁶ ὅπως ἐπίσης μὲ τὴν ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή τῆς Φλαουίας Μύστας καὶ τῶν τέκνων τῆς τοῦ ἔτους 86/87 μ.Χ. ἀπὸ τὴν ἴδια πόλη.¹⁷ Ὅσον ἀφορᾷ στὴ μορφή τῶν γραμμάτων θὰ πρέπει νὰ ἐπισημανθεῖ ὅτι τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων τῶν πρώτων ἐννέα στίχων, ὅπου χρησιμοποιοῦνται κυρίως γωνιώδη γράμματα, διαφέρει ἀπὸ αὐτὰ τῶν λοιπῶν στίχων ὅπου ἀναγράφονται τὰ ὀνόματα τῶν ἐφήβων καὶ ἰδιαίτερα αὐτὰ τῆς δευτέρης στήλης, ὅπου κυριαρχοῦν τὰ γωνιώδη γράμματα καὶ δὲν ἀποκλείεται νὰ χαράχτηκαν ἀπὸ ἄλλο χέρι, εἴτε νὰ χαράχτηκαν, γιὰ ἀδιευκρίνιστη αἰτία, ἀργότερα. Ἡ ἰδιομορφία πάντως αὐτῇ, ἡ χρῆση δηλαδὴ στὴν ἴδια ἐπιγραφή γωνιωδῶν καὶ μηνοειδῶν γραμμάτων, ἀπαντᾷ καὶ σὲ ἄλλες ἐπιγραφές ἀπὸ τὴν πόλη.¹⁸

16. Βλ. σχετικὰ Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 87-90 ἀρ. K9 = SEG XLII 580 (μεταξὺ 68-69 καὶ 96-98 μ.Χ.).

17. Βλ. ἄνωτ. σημ. 4.

18. Πρβλ. τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων τῶν λοιπῶν τιμητικῶν γιὰ γυμνασίαρχους ἐπιγραφῶν, Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 87-94 K9-K12 (=SEG XLII 580-583), ὅπως ἐπίσης τὴν ἐν ἐπιγραφῇ βάση ἀγάλματος τοῦ ἔτους 79/80 μ.Χ., βλ. Κ. Σισμανίδης, “Ναὸς αὐτοκρατορικῆς λατρείας στὰ ἀρχαία Καλίνδουα”, *AEMΘ* 17 (2003) [2005] 148-149 (=SEG LIII 606, *Bull.épigr.* 2005, 349, *Ann.épigr.* 2003, 1596) καὶ Σισμανίδης, “Σεβαστεῖον”, 137 ἀρ. 14. Πρβλ. ἐπίσης τὸν ἐφηβικὸ κατάλογο ἀπὸ τὸ Σισάνι, *EAM* 187 (146/147 μ.Χ.).

4. Ὁ γυμνασίαρχος Κρεινίας Φιλώτου

Σύμφωνα με τὸ κείμενο τῆς ἐπιγραφῆς τὸ μνημεῖο ἀνήγειραν οἱ ἔφηβοι πρὸς τιμὴν τοῦ γυμνασίαρχου Κρεινίας, γιοῦ τοῦ Φιλώτου. Πρόκειται πιθανότατα γιὰ τὸ ἴδιο πρόσωπο, τὸ ὁποῖο ἀναφέρεται ὡς πρωτοστάτης τῶν ἐφήβων στὴν τιμητικὴ γιὰ τὸν γυμνασίαρχο Νεικοκλέα, γιὸ τοῦ Φιλώτου, ἐπιγραφῇ.¹⁹ Οἱ λόγοι τῆς ἀνάθεσης ἐξηγοῦνται ἐδῶ μετὴν ἔκφραση ἀλείψαντα καὶ λούσαντα πανδημεῖ, χωρὶς ὥστόσο, ὅπως συμβαίνει στὶς λοιπὲς περιπτώσεις τουλάχιστον ἀπὸ τὰ Καλίνδοια, νὰ προσδιορίζεται τὸ χρονικὸ διάστημα τῆς ἡμέρας κατὰ τὸ ὁποῖο ἡ προσφορὰ τοῦ Κρεινία κάλυψε τὰ ἔξοδα τοῦ ἀλείμματος τῶν ἐφήβων.²⁰ Στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφὴ γιὰ τὸ γυμνασίαρχο Τ(ίτον) Φλάουιον Ἀνδρονείκου υἱὸν Ἀπολλώνιον ἀπαντᾷ ἡ ἔκφραση ἀλείψαντα καὶ λούσαντα | πανδημὶ δι' ὅλης ἡμέρας²¹ καὶ στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφὴ γιὰ τὸ γυμνασίαρχο Τ(ίτον) Φλάουιον Φιλίππου υἱὸν Ἀνδρόνικον ὑπάρχει ἡ ἐνδειξὴ ἀλείψαντα πανδημεῖ | δι' ὅλης ἡμέρας.²² Στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφὴ γιὰ τὸ γυμνασίαρχο Σεραπίωνα, γιὸ τοῦ Ἑρωτος, ἀπὸ τὸν Ἀνθεμοῦντα τοῦ ἔτους 62/63 μ.Χ. ὑπάρχει ἡ ἔκφραση [ἀ]λείψαντα δι' ὅλου | [τοῦ ἐνια]υτοῦ πανδημεῖ,²³ ἐνῶ τὸ χρονικὸ διάστημα τῆς ἡμέρας κατὰ τὸ ὁποῖο ἡ

19. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 87–90 ἀρ. K9 (= SEG XLII 580), στ. 8–9: πρωτοστατοῦντος | Κρινίου τοῦ Φιλώτου. Βλ. σχετικὰ καὶ Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 279. Γιὰ τὴ χρῆση τοῦ *ει* στὴ θέση τοῦ *ι* καὶ ἀντίστροφα βλ. L. Threatte, *The Grammar of Attic Inscriptions I. Phonology* (Βερολίνο–Νέα Ὑόρκη 1980) 190 κέ. (κυρίως 198–202, αὐτ. ἐποχῇ).

20. Γιὰ τὰ καθήκοντα τοῦ γυμνασίαρχου εἰδικὰ στὶς πόλεις τῆς Μακεδονίας βλ. Δ. Κανατσούλης, “Ἡ Μακεδονικὴ πόλις ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς της μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου”, *Μακεδονικά* 5 (1963) 51–58. Στὰ καθήκοντα τοῦ γυμνασίαρχου ἀναφέρεται διεξοδικὰ ὁ γυμνασιαρχικὸς νόμος τῆς Βέροιας, βλ. Ph. Gauthier – M. B. Hatzopoulos, *La loi gymnasiarchique de Beroia* («Μελετήματα» 16· Ἀθήνα 1993), SEG XLIII 381, *I. Beroia* 1. Πρβλ. καὶ τὸ διάγραμμα τοῦ Φιλίππου Ε' ἀπὸ τὴν Ἀμφίπολη, SEG XLIII 369, M. B. Hatzopoulos, *Macedonian Institutions under the Kings II. Epigraphic Appendix* («Μελετήματα» 22· Ἀθήνα 1996) 40–41 ἀρ. 16, SEG XLVI 717 (183 π.Χ.).

21. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 91–93 K11 (SEG XLII 582), στ. 3–4. Ὁμοία διατύπωση ἀπαντᾷ στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφὴ ἀπὸ τῆ Βέροια γιὰ τὸ γυμνασίαρχο Κ(όιντο) Ποπίλλιο Πρόκλον Ἰουλιανὸ Πύθωνα, *I. Beroia* 114 (2ος/3ος αἰ. μ.Χ.).

22. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 90–91 K10 (SEG XLII 581), στ. 4–6. Βλ. ἐπίσης τὴν τιμητικὴ ἐπιγραφὴ γιὰ τὸν Κ(όιντο) Ἰούλιο Πάχχο ἀπὸ τὴν Λυχνιδό, *IG X* 2.2 368 (1ος/2ος αἰ. μ.Χ.).

23. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 54–55 ἀρ. A9 (= SEG XLII 559) στ. 5–6. Ἡ ἔκφραση γυμνασιαρχήσαντα πανδημὶ δι' ὅλου ἔτους ἀπαντᾷ στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφὴ γιὰ τὸν Γ(άιο) Ἰούλ(ιο) Εὐφραντικὸ ἀπὸ τῆ Θεσσαλονίκης, *IG X* 2 1, 196 (3ος αἰ. μ.Χ.), ἐνῶ στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφὴ ἀπὸ τὴν ἴδια πόλη γιὰ τὸν Φλάβ(ιο) Τερεντιανὸ

προσφορά τοῦ γυμνασίου καλύπτει τὴν ἐπάλειψη τῶν ἐφήβων προσδιορίζεται στοὺς ἐφηβικούς καταλόγους τῶν ἐτῶν 41-48 (?) καὶ 74/75 μ.Χ. ἀπὸ τὴ Στύβερρα μὲ τὴν ἔκφραση ἤλιπεν ἢ ἀλείψας ἀπὸ ὥρας τετάρτης ἄχρι ὥρας δεκάτης.²⁴

5. Ὁ ἐφήβαρχος

Ἡ σχέση τοῦ ἐφήβαρχου μὲ τοὺς ἐφήβους καὶ τὸ γυμνάσιο ἀπασχόλησε ἐκτενῶς τὴν ἔρευνα.²⁵ Ὁ L. Robert θεωρεῖ ὅτι ὁ ἐφήβαρχος εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματούχους τοῦ γυμνασίου,²⁶ ἀποψη τὴν ὁποία ὑποστηρίζει καὶ ὁ Δ. Κανατσούλης γιὰ τοὺς ἐφηβάρχους στὶς πόλεις τῆς Μακεδονίας.²⁷ Ἡ F. Papazoglou μὲ βάση τοὺς καταλόγους ἀπὸ τὴ Στύβερρα καὶ ἐπισημαίνοντας ὅτι ὁ ἐφήβαρχος στὸν ἐφηβαρχικὸ νόμο τῆς Ἀμφίπολης εἶναι “selon toute apparence, un magistrat”, καταλήγει ὅτι ὁ ἐφήβαρχος μπορεῖ νὰ εἶναι εἴτε ἀξιωματοῦχος

Ἀσκληπιακὸ ὑπάρχει ἡ ἔνδειξη γυμνασιάρχῃσαντα ἀμέμπτως καὶ ἀλείψαντα πανδημεῖ ἐκ τῶν ιδίων ἐν τῷ 505 Σεβ(αστῷ) ἔτει, IG X 2 1, 215 (244/245 μ.Χ.).

24. Βλ. σχετικὰ F. Papazoglou, “Stèles”, 236-237 ἀρ. 1 (=SEG XXXVIII 675, IG X 2 2 323), Papazoglou, “Stèles”, 238-239 ἀρ. 5 (=SEG XXXVIII 679, IG X 2 2, 325 I) καὶ Papazoglou, “Stèles”, 239-240 ἀρ. 6 (=SEG XXXVIII 680, IG X 2 2, 326 I). Γιὰ παραδείγματα ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο ἐλληνικὸ κόσμο βλ. ἐνδεικτικὰ SEG XXXV 598, Bull.épigr. 1988, 744: γυμνασιάρχῃσα[ντα | ὅλο]ν τὸν ἐνιαυτὸν μόνον (Λάρισα, ca. 100 π.Χ.). IG II² 2047 στ. 6: γυμνασιάρχου[ντος δι' ὅλου τοῦ ἔτους (Ἀθήνα, 140/141 ἢ 141/142)· TAM V 2, 1203 στ. 17/18: ἀλίφοντος ... | δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐκ τῶν ιδίων τὸ τρίτον (Ἀπολλωνίς/Λυδία, 1ος αἰ. π.Χ.). TAM V 2, 1204 στ. 2-3: ἀλίφοντος τὸν ἐνιαυτὸν ἐκ τῶν ιδίων δαπανημάτων (Ἀπολλωνίς)· OGIS 479 (=IGR IV 522), στ. 8-11: καὶ γυμνα[σ]ίαρχος ἐκ τῶν ιδίων ἐλευθέρων καὶ δούλων ἀπὸ | ἀρχομένης ἡμέρας ἕως νυκτὸς δρακτοῖς ἐκ λου[τ]τήρων (Δορύλαιον/Φρυγία, 1ος/2ος αἰ.). IGR IV 454 στ. 8-9: ἀλείφοντα ἐγ λουτήρων | δι' ὅλης ἡμέρας ἐκ τῶν ιδίων (Πέργαμον)· St. Hagel – K. Tomaschitz, *Repertorium der Westkilikischen Inschriften*, ETAM 22 (Βιέννη 1998)· Sel. 65 στ. 4-6: ἀλείψαντα | ἀπὸ ἡλίου ἀνατολ[ῆς] μ[έχρι δύσε]ως (Σελεύχεια)· TAM V 2, 1367 στ. 5-7: καὶ θέντα τὰ ἀλείμματα ἐξ ὀλκε[ῖ]ων μεστῶν τοῖς νέοις καὶ γέρου[σι] καὶ παισὶ καὶ ἀπαλαῖσ[τρο]ς δι' ὅλης ἡμέ[ρ]ας ἄχ[ρι] νυκτὸς (Μαγνησία στὸ Σίπυλο). Γιὰ παραδείγματα βλ. καὶ Fr. Quass, *Die Honoratiorenschicht in den Städten des griechischen Ostens* (Στουτγάρδη 1993) 317-323.

25. Οἱ σχετικὲς μὲ τὴν ἐφηβεία πηγὲς συγκεντρώνονται ἀπὸ τὸν N. M. Kennell, *Ephhebeia. A Register of Greek Cities with Citizen Training Systems in the Hellenistic and Roman Periods*, Nikephoros Beihefte 12 (Hildesheim 2006).

26. L. Robert, *Études anatoliennes* (Παρίσι 1937) 200. Προβλ. τοῦ ιδίου, “Le dieu Fulvus à Thessalonique”, *Hellenica* 2 (1946) 37-42 [=Π. Ἀδάμ-Βελήνη (ἐπιμ.), *Θεσσαλονίκη Φιλίππου βασιλίσσαν. Μελέτες γιὰ τὴν ἀρχαία Θεσσαλονίκη* (Θεσσαλονίκη 1985) 862-867], ὅπου διατυπώνεται ἡ ἀποψη ὅτι οἱ ἐφήβαρχοι καὶ ἱερεῖς τοῦ θεοῦ Φούλβου στὴ Θεσσαλονίκη ἦσαν ἐφηβοί.

27. Κανατσούλης (σημ. 20), 58-63.

(“*éphebarque-magistrat*”), είτε ο πρώτος τῶν ἐφήβων (“*éphebarque-premier éphébe*”) καὶ ὅτι ἡ πρακτικὴ αὐτὴ μεταβάλλεται ἀπὸ ἐποχὴ σὲ ἐποχὴ.²⁸ Τὴν ἄποψη ὅτι ὁ ἐφήβαρχος μπορούσε ταυτόχρονα νὰ εἶναι καὶ ἔφηβος στηρίζει σὲ δύο ἐφηβικούς καταλόγους ἀπὸ τὴν Ὁδησὸ τῶν ἐτῶν 215 καὶ 221 μ.Χ., ὅπου μετὰ τὴν εἰσαγωγικὴ φόρμουλα οἶδε εἰσὶν ἔφηβοι ἀκολουθοῦν οἱ ἐκφράσεις πρῶτοι τῶν ἐφήβων καὶ ἐφήβαρχοι καὶ ὁ πρῶτος τῶν ἐφήβων καὶ πρωτοστάτης καὶ ἐφήβαρχος ἀντίστοιχα.²⁹ Τὴν ἴδια ἄποψη μὲ τὴν F. Papazoglou ὑποστηρίζει καὶ ὁ J. Kleijwegt.³⁰ Σύμφωνα μὲ τοὺς M. B. Χατζόπουλο καὶ Λ. Δ. Λουκοπούλου ὁ ἐφήβαρχος εἶναι κατὰ κανόνα ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐφήβους.³¹ Ὁ N. M. Kennell θεωρεῖ ὅτι ἡ ἐφηβαρχία ἀποτελεῖ ἀρχὴ καὶ ὁ ἐφήβαρχος εἶναι συνήθως νέος μετὰ 20 καὶ 30 ἐτῶν,³² ἐνῶ κατὰ τὸν J. H. M. Strubbe ἡ ἐφηβαρχία εἶναι “a low-ranking municipal office or an office within the gymnasium”.³³

Ἡ νέα ἐπιγραφή θέτει ξανά τὸ ζήτημα γιὰ δύο λόγους: α) Ἐδῶ ὁ ἐφήβαρχος Ἀντίγονος (στ. 5/6: ἐφηβαρχοῦντος | Ἀντιγόνου) ταυτίζεται πιθανότατα μὲ τὸν Ἀντίγονο Νεικομάχου (στ. 10), ὁ ὁποῖος ἀναγράφεται πρῶτος μετὰ τῶν ἐφήβων (μὲ μεγαλύτερα μάλιστα στοιχεῖα σὲ σχέση μὲ αὐτὰ τῶν στίχων ποὺ ἀκολουθοῦν). Μόνον ἔτσι μπορεῖ, κατὰ τὴν ἄποψή μας, νὰ δικαιολογηθεῖ ἡ ἀπουσία τοῦ πατρωνύμου τοῦ Ἀντιγόνου στὸ εἰσαγωγικὸ τμῆμα τῆς ἐπιγραφῆς. β) Ὁ ἔφηβος Νείκων, γιὸς τοῦ Ἰέρωνος (στ. 11), μπορεῖ νὰ ταυτισθεῖ μὲ τὸν ὁμώνυμο ἐφήβαρχο τῆς τιμητικῆς γιὰ τὸν μέγαν γυμνασίαρχον Τ(ίτον) Φλάουιον Ἀνδρόνικον, γιὸ τοῦ Φιλίππου, ἐπιγραφῆς.³⁴ Ἄν καὶ τὰ δύο ὀνόματα (Ἰέρων καὶ Νείκων) ἀπαντοῦν μὲ μεγάλη συχνότητα στὴν προσωπο-

28. F. Papazoglou, “*Stèles*”, 248-249.

29. *IGBulg* I² 47 (215 μ.Χ.), 47 bis (+*IGBulg* V 5022, 5025, 221 μ.Χ.). Πρβλ. καὶ τὴν *IGBulg* I² 48, ὅπου ἐπίσης ἡ ἔκφραση πρῶτος ὁ ἐφήβαρχος ἔπεται τῆς εἰσαγωγικῆς φόρμουλας οἶδε εἰσὶν ἔφηβοι (238 μ.Χ.). Βλ. σχετικὰ καὶ Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 364, *SEG* XLVI 908.

30. J. Kleijwegt, *Ancient Youth. The ambiguity of youth and the absence of adolescence in Greco-Roman society* (Amsterdam 1991) 99-100.

31. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 364-366, ἰδιαίτερα 365: “l’éphébarque étant de règle un des éphèbes, son nom est régulièrement omis des catalogues des éphèbes pour éviter toute redondance”. Πρβλ. *SEG* XLVI 753.

32. N. M. Kennell, “The status of Ephebarch”, *Tyche* 15 (2000) 103-108, *SEG* L 1764.

33. J. M. H. Strubbe, “Youth Magistrates in the Greek East”, *Mnemosyne* 58 (2005) 94 καὶ κυρίως 110.

34. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 90-91 ἀρ. K10 (= *SEG* XLII 581), στ. 6-8: ἐφηβαρχοῦντος Νείκωνος τοῦ Ἰέρωνος.

γραφία τῶν Καλινδοίων,³⁵ ἡ ταύτιση τῶν δύο προσώπων θὰ πρέπει, κατὰ τὴν ἀποψή μας, νὰ θεωρηθεῖ βέβαιη. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο προκύπτει ἡ παρακάτω χρονικὴ ἀκολουθία τῶν τιμητικῶν γιὰ γυμνασάρχους ἐπιγραφῶν ἀπὸ τὰ Καλίνδοια: α) τιμητικὴ ἐπιγραφὴ γιὰ τὸν γυμνασιάρχῃσαντα ἐν παιδί Νεικοκλέα, γιὸ τοῦ Φιλώτου· β) τιμητικὴ ἐπιγραφὴ γιὰ τὸν γυμνασάρχο Κρεινία, γιὸ τοῦ Φιλώτου, ὁ ὁποῖος στὴν προηγούμενη ἐπιγραφὴ εἶναι ἀκόμῃ ἔφηβος.³⁶ γ) τιμητικὴ ἐπιγραφὴ γιὰ τὸν Τ(ίτο) Φλάουιο Ἀνδρόνικο, γιὸ τοῦ Φιλίππου. Ἐδῶ ὁ ἔφηβος τῆς προηγούμενης ἐπιγραφῆς, Νείκων, γιὸς τοῦ Ἰέρωνος, ἀναφέρεται ὡς ἐφήβαρχος· δ) τιμητικὴ ἐπιγραφὴ γιὰ τὸν γυμνασάρχο Τ(ίτο) Φλάουιο Ἀπολλώνιο, γιὸ τοῦ Ἀνδρονίκου (βλ. σημ. 21).

Ἀπὸ τοὺς ἐφηβικοὺς καταλόγους καὶ τὶς τιμητικὰς ἐπιγραφὰς ἡ εἰκόνα ποὺ προκύπτει γιὰ τὸν ἐφήβαρχο στὶς πόλεις τῆς Μακεδονίας εἶναι ἡ ἐξῆς:

Στὰ Καλίνδοια στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφὴ γιὰ τὸν γυμνασάρχο Νεικοκλέα, γιὸ τοῦ Φιλώτου, ὁ ἐφήβαρχος Τρυφωνᾶς τοῦ Ἀττάλου δὲν ἀναφέρεται μεταξὺ τῶν ἐφήβων. Ὡστόσο, ὡς πρὸς τὴν διάρθρωση τὸ κείμενο παρουσιάζει τὴν ἐξῆς ἰδιουρθεῖα σὲ σχέση μὲ τὰ ὑπόλοιπα ἀπὸ τὴν ἴδια πόλη: Ἡ ἔκφραση ἐφηβαρχοῦντος τοῦ δεῖνος ἔπεται τῆς εἰσαγωγικῆς φόρμουλας οἱ ἔφηβοι, γεγονός ποὺ ὀδηγεῖ στὴν ὑπόθεση ὅτι ὁ ἐφήβαρχος, ὅπως ἄλλωστε καὶ οἱ ἐπιμελητὲς καὶ ὁ πρωτοστάτης τῆς ἴδιας ἐπιγραφῆς, ἦταν ἔφηβος.³⁷ Ἐπίσης ἔφηβος εἶναι ὁ ἐφήβαρχος Ἀντίγονος στὴν ἐπιγραφὴ ποὺ δημοσιεύεται ἐδῶ. Ὁ ἐφήβαρχος Νείκων, γιὸς τοῦ Ἰέρωνος, ποὺ μαρτυρεῖται στὴν τιμητικὴ γιὰ τὸν γυμνασάρχο Τ(ίτο) Φλάουιο Ἀνδρόνικο ἐπιγραφῇ, ἃν ἡ ταύτιση ποὺ προτείνεται ἀνωτέρω εἶναι ὀρθή, δὲν ἀνήκει στοὺς ἐφήβους τοῦ ἀντίστοιχου ἔτους. Στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφὴ γιὰ τὸν Τ(ίτον) Φλάουιον Ἀπολλώνιον, γιὸ τοῦ Ἀνδρονείκου, ὁ ἐφήβαρχος Κότυς, γιὸς τοῦ Κότυος, δὲν ἀναφέρεται μεταξὺ τῶν ἐφήβων καὶ ἡ ἀναφορά του προηγεῖται τῆς φόρμουλας οἱ ὑπογεγραμμένοι ἔφηβοι.³⁸

35. Βλ. σχετικὰ κατ. σημ.129.

36. Ἐὰν ἰσχύει ἀκόμῃ ἡ ρύθμιση ποὺ ἀναφέρεται στὸν γυμνασιαρχικὸ νόμο ἀπὸ τὴν Βέροια, *I.Beroia* 1 A, στ. 22-24 [βλ. σχετικὰ Gauthier–Hatzopoulos (σημ.20), 50-52], σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὁ γυμνασάρχος πρέπει νὰ εἶναι ἄνω τῶν τριάκοντα καὶ κάτω τῶν ἐξήντα ἐτῶν, ἡ χρονικὴ ἀπόσταση τῶν δύο ἐπιγραφῶν ἀνέρχεται τουλάχιστον σὲ μία δεκαετία.

37. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 87-90 K9 (= *SEG* XLII 580), στ. 1-4: Νεικοκλέα Φιλώτου τοῦ Νεικοκλέους γυμνασιάρχῃσαντα ἐν παιδί, οἱ ἔφηβοι, | ἐφηβαρχοῦντος Τρυφωνα τοῦ Ἀττάλου κλπ. Βλ. σχετικὰ καὶ Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 364. Πρβλ. καὶ τὴ διάρθρωση τῶν καταλόγων ἀπὸ τὴν Ὀδησσό (σημ. 29).

38. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 90-91 K10 (= *SEG* XLII 581), στ. 6-8.

Με βάση τους ἐφηβικούς καταλόγους ἀπὸ τῆ Στύβερρα ἔφηβος εἶναι ὁ ἐφηβάρχος στίς ἀκόλουθες τρεῖς περιπτώσεις: α) Ὁ ἐφηβάρχος τοῦ ἔτους 74/75 μ.Χ. Δικαῖος Πετικίου ὁ καὶ Ῥοῦφος ταυτίζεται πιθανότατα μὲ τὸν ὁμώνυμο ἔφηβο τοῦ ἰδίου ἔτους.³⁹ β) Σύμφωνα μὲ τὸν κατάλογο τοῦ ἔτους 107/108 μ.Χ. ὁ ἐφηβάρχος Φίλων, γιὸς τοῦ Παραμόνου, ἀνέταξε τοὺς ἐφήβους διὰ τῆς τοῦ πατρὸς ἐπιμελείας (στ. 89-93). Τὸ ὄνομα μάλιστα τοῦ Φίλωνος ἀναγράφεται πρῶτο στὸν κατάλογο τῶν ἐφήβων (στ. 93-94).⁴⁰ Ἡ F. Papazoglou, χωρὶς νὰ ἀποκλείει τὴν πιθανότητα ὅτι ὁ ἐφηβάρχος εἶναι καὶ ὁ πρῶτος τῶν ἐφήβων, ἐπισημαίνει ὅτι ἡ διττὴ ἀναφορὰ τοῦ ὀνόματος Φίλων Παραμόνου στὴν ἐπιγραφὴ μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ σύμπτωση, ἢ ὁποῖα συνδέεται μὲ τὴν ἰδιαίτερα συχνὴ παρούσα τῶν ὀνομάτων Φίλων καὶ Παράμονος στὴν προσωπογραφία τῆς πόλης.⁴¹ Πάντως, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὸ προηγούμενο παράδειγμα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ποὺ δημοσιεύεται ἐδῶ, ἡ ἀναγραφὴ τοῦ ἐφηβάρχου καὶ μετὰ τῶν ἐφήβων δὲν καθιστᾷ τὴν περίπτωσιν τοῦ Φίλωνος μοναδική.⁴² γ) διὰ τῆς Διονυσίου τοῦ Ζολάνδρου τοῦ πατρὸς ἐπιμελείας ἐφηβέυσας ἢ καὶ αὐτὸς ἀνέταξεν τοὺς ἐπ' αὐτῷ γενομένους ἐφήβους ὁ ἐφηβάρχος τοῦ ἔτους 116/117

91-93 ἀρ. K11 (= SEG XLII 582), στ. 4-5. Πιθανή, μὲ βάση τὸν ἀριθμὸ τῶν γραμμάτων, θὰ μπορούσε νὰ θεωρηθεῖ ἡ συμπλήρωση στὸ στίχο 18 τῆς ἐπιγραφῆς ποὺ δημοσιεύεται ἐδῶ [Κότυς] Κότυος. Στὴν περίπτωσιν αὐτὴ ἡ ταύτισίς του μὲ τὸν ὁμώνυμο ἐφηβάρχο δὲν μπορεῖ νὰ ἀποκλεισθεῖ.

39. Papazoglou, "Stèles", 238-239 ἀρ. 5 (= SEG XXXVIII 679, IG X 2 2, 325 I), στ. 15-17 καὶ 28, Papazoglou, "Stèles", 239-240 ἀρ. 6 (= SEG XXXVIII 680, IG X 2 2, 326 I), στ. 13-17. Βλ. σχετικὰ καὶ Hatzopoulos-Loukopoulou, *Recherches* II, 365 σημ.1 καὶ SEG XLVI 808.

40. Papazoglou, "Stèles", 240 ἀρ. 9 (= SEG XXXVIII 683, IG X 2 2, 325 III). Ὁ πατέρας τοῦ Φίλωνος ταυτίζεται πιθανότατα μὲ τὸν ἔφηβο τοῦ ἔτους 74/75 μ.Χ. Παρά-μονο Φίλωνος, Papazoglou, "Stèles", 238-239 ἀρ. 5 (= SEG XXXVIII 679, IG X 2 2, 325 I), στ. 43-44.

41. F. Papazoglou, "Stèles", 248: «Il peut s'agir d'une simple coïncidence vu la fréquence des deux noms dans l'ononastique stuberrienne, mais il ne faut pas exclure non plus la possibilité que l'éphébarque ait été en l'occurrence le premier éphèbe». Οἱ Hatzopoulos-Loukopoulou, *Recherches* II, 365 θεωροῦν τὴν περίπτωσιν τοῦ Φίλωνος Παραμόνου "exceptionnel".

42. Βλ. σχετικὰ κατ. σημ. 82. Νὰ σημειωθεῖ ὅτι στὸν κατάλογο ἐφήβων ἀπὸ τὴν Ἀπολλωνίδα τῆς Λυδίας, TAM V 2, 1203, παρὰ τὴν ἐνδειξὴ ὅτι ὁ γυμνασίαρχος Δαμόνικος, γιὸς τοῦ Δημητρίου, εἶναι ἔφηβος (στ. 16-17: Γυμνασιαρχοῦντος Δαμονίκου τοῦ Δημητρίου, τοῦ δὲ αὐτοῦ | καὶ ἐφηβέοντος), τὸ ὄνομά του ἀναγράφεται καὶ μετὰ τῶν ἐφήβων (στ. 21: Δαμόνικος Δημητρίου ὁ προγεγραμμένος γυμνασίαρχος). Γιὰ τὴν ἐπιγραφὴ βλ. καὶ Strubbe (σημ. 33), 102-103.

μ.Χ. Μάξιμος Διονυσίου.⁴³ Ἡ χρήση ἐδῶ τῆς μετοχῆς ἁορίστου (ἐφηβεύσας ἀντὶ ἐφηβεύων) δὲν δηλώνει ὅτι ὁ Μάξιμος ἦταν “un ancien éphebe”,⁴⁴ ἀλλὰ ἐξηγεῖται πιθανότατα ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι οἱ κατάλογοι συντάσσονται μὲ τὸ πέρασ τοῦ ἔτους ἐφηβείας.⁴⁵ Στὸν ἐφηβικὸ π.χ. κατάλογο τοῦ ἔτους 180/181 μ.Χ. ἀπὸ τὴν Ἑδεσσα ὑπάρχει ἡ ἔκφραση ἀπογραφὴ | ἐφήβων τῶν ἐφηβευσάντων ὑπὸ Λυσίμαχον Σαβιδιανοῦ τὸν ἐφήβαρχον⁴⁶ καὶ στὸν κατάλογο τοῦ ἔτους 53/54 μ.Χ. ἀπὸ τὴ Στύβερρα ἀναγραφὴ τῶν ἐφηβευσάντων.⁴⁷

Διὰ τῆς τοῦ πατρὸς ἐπιμελείας Μ(άρκου) Ἰνστείου Ὁρέστου ἀνέταξεν τοὺς ἐπ’ αὐτῷ γενομένους ἐφήβους καὶ ὁ ἐφήβαρχος τοῦ ἔτους 121/122 μ.Χ. Μ. Ἰνστεῖος Κασσιανὸς Φιλόξενος.⁴⁸ Σὲ αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ὅπως ἄλλωστε καὶ σὲ ἐκείνῃ τῶν ἐφηβάρχων Φίλωνος, γιοῦ τοῦ Παραμόνου, καὶ Μαξίμου, γιοῦ τοῦ Διονυσίου, ἡ ἔκφραση δι’ ἐπιμελείας τοῦ πατρὸς, δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ ὡς ἀντίστοιχη τῆς ἔκφρασης δι’ ἐπιμελητῶν στίς ἐπιγραφὰς ἀπὸ τὰ Καλίνδεια,⁴⁹ ἀλλὰ εἶναι ἐνδεικτικὴ ὅτι τὰ ἐν λόγῳ πρόσωπα κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἄσκησης τῶν καθηκόντων τους ὡς ἐφηβάρχων δὲν εἶχαν ἀκόμη ἐνηλικιωθεῖ (παῖδες/ἐφηβοί).⁵⁰ Ἡ ἀπουσία μάλιστα κάποιας ἐνδειξης ἀπὸ τὴν ὁποία νὰ

43. Papazoglou, “Stèles”, 241 ἀρ. 10 (= SEG XXXVIII 684, IG X 2.2, 327), στ. 5-12. Ὁ Διονύσιος, γιὸς τοῦ Ζωάνδρου, ταυτίζεται πιθανότατα μὲ τὸν ὁμώνυμο ἔφηβο τοῦ ἔτους 74/75 μ.Χ., Papazoglou, “Stèles”, 238 ἀρ. 5 (= SEG XXXVIII 679, IG X 2.2, 325 I), στ. 22.

44. Papazoglou, “Stèles”, 248.

45. Βλ. σχετικὰ Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 366. Ἡ χρήση μετοχῆς ἐνεστώτα (ἐφηβεύων) εἶναι συνήθης σὲ τιμητικὲς ἢ ἀναθηματικὲς ἐπιγραφὰς. πιθανότατα γιὰ νὰ δηλώσει ὅτι κατὰ τὸ χρόνο τῆς ἀνάθεσης ὁ τιμώμενος ἢ ὁ ἀναθέτης ἦταν ἀκόμη ἔφηβος· βλ. ἐνδεικτικὰ *I.Knidos* 89 (β’ μιστὸ τοῦ 1ου αἰ. μ.Χ.), IG IX² 1 4, 816 (Κέρκυρα, 2ος αἰ. μ.Χ.) καὶ *I.Déllos* 1932 (94/93 π.Χ.), 1934 (95/94 π.Χ.).

46. Μ. Γ. Δήμιτσας, *Ἡ Μακεδονία ἐν λίθοις φθεγγομένοις καὶ μνημείοις σωζόμενοις* (Αθήναι 1896) ἀρ. 1, SEG XXIV 531, στ. 2-5.

47. Papazoglou, “Stèles”, 238 ἀρ. 4 (= SEG XXXVIII 678, IG X 2 2, 324 II), στ. 11.

48. Papazoglou, “Stèles”, 241 ἀρ. 11 (= SEG XXXVIII 685, IG X 2 2, 328), στ. 5-11.

49. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 367. Πρὸβλ. σχετικὰ καὶ Gauthier–Hatzopoulos (σημ. 20), 171 καὶ Kennell (σημ. 32), 107.

50. Γιά τὶς ἡλικίες μεταξὺ τῶν ὁποίων κυμαίνεται ἡ ἐφηβεία μὲ βάση τὶς μέχρι τοῦδε γνωστὲς ἐπιγραφὰς βλ. S. Hin, “Class and Society in the Cities of the Greek East: Education during the Ephebeia”, *AnSoc* 37 (2007) 143-146 (πρὸβλ. καὶ SEG LV 2124). Γιὰ τὴν ἀνάληψη ἀρχῶν/λειτουργιῶν ἀπὸ πρόσωπα ποὺ δὲν ἔχουν ἐνηλικιωθεῖ καὶ τὴν ἔκταση τοῦ φαινομένου βλ. Quass (σημ. 24), 322 σημ.1376, Kleijwegt (σημ. 30), 221 κέ., Kennell (σημ. 32), 105-106, M. Horster, “Kinderkarrieren?”, στὸ: Cl. Klodt (ἐκδ.), *Satura Lanx. Festschrift für W. A. Krenkel, Spudasmata* 62 (Hildesheim–Zürich–New York 1996) 223-

προκύπτει ότι ο Φιλόξενος ήταν ταυτόχρονα και έφηβος δείχνει, κατά την άποψή μας, ότι αυτός ανέλαβε την έφηβαρχία εν παιδί.⁵¹ Η έκφραση έφηβαρχον εν παιδί γενόμενον αναφέρεται σε τιμητική επιγραφή του 1ου αι. μ.Χ. από τη Φιλαδέλφεια για τον γιό του Ερμίππου, το όνομα του οποίου δεν σώζεται.⁵² Επιπλέον, σε έναν κατάλογο έφηβων από την Ίασο του 5 μ.Χ.(?) ως έφηβαρχοι αναφέρονται τὰ τέκνα του γυμνασιάρχου Φοίβου, γιου του Άμμωνίου, Μένανδρος ο καλούμενος Ἀμωμος καὶ Ἀμμώνιος,⁵³ ενώ τὰ ἴδια πρόσωπα καταγράφονται ως έφηβοι σε κατάλογο του 12 μ.Χ.,⁵⁴ γεγονός που σημαίνει ότι κατά τη διάρκεια της έφηβαρχίας τους ήσαν ακόμη παῖδες (*impuberes*).

Σχετικά με τὰ λοιπὰ πρόσωπα που αναφέρονται ως έφηβαρχοι στις επιγραφές από τη Στύβερρα, τον έφηβαρχο του έτους 50/51 Φίλωνα, γιό του Φίλωνος,⁵⁵ ταυτίζει ή F. Papazoglou με τον όμώνυμο έφηβο του καταλόγου των έτών 41-48 (?),⁵⁶ ενώ ο Ζωΐλος, γιός του Εύβουλίδου, είναι γιός του γυμνα-

238, Strubbe (σημ. 33), 100-106, Chr. Laes, "Children and office holding in Roman Antiquity", *Epigraphica* 66 (2004) 145-184 και ιδιαίτερα 163-176.

51. Πρβλ. άν. σημ. 37 και *I. Stratonikeia* 1024, στ. 5-6: *γυμνασιαρχήσαντα τών νέων εν παιδί*. Για την έκφραση *εν παιδί* βλ. L. Robert, *Hellenica* XI-XII (1960) 559-560 και Kleijwegt (σημ. 30), 225-247, ιδιαίτερα 243-244, Strubbe (σημ. 33), 100-102.

52. *IGR* IV 1633 = *TAM* V 3, 1441. "Ότι στις περιπτώσεις αυτές ή ένδειξη *εν παιδί* δηλώνει άτομα μικρότερης τών έφηβων ήλικίας (*impuberes*) [πρβλ. Strubbe (σημ. 33), 102, Laes (σημ. 50), 169-170, 181] προκύπτει κατά την γνώμη μας και από το τιμητικό ψήφισμα παραμυθητικού χαρακτήρα από την Καύνο για τον Άγρεοφώντα, γιό του Άγρεοφώντος. Στη σχετική επιγραφή αναφέρεται ότι ό Άγρεοφών από | τής εν παισίν και έφηβοις ήλικίας άρξάμενος φιλοτείμωσ | κ<αί> εν άνδ| [ρ]άσιν τέλειον και μεγαλόψυχον έπλήρωσεν άεί την εις την πατρίδα διάθεσιν· Βλ. σχετικά P. Herrmann, "Zwei Inschriften von Kaunos und Baba Dag", *OpAth* 10 (1971) 36-39 και *I. Kaunos* 160-164 άρ. 30.

53. *I. Iasos* 276 στ. 3-7: "Ετους ροά' έπί γυμνασιάρχου Φοίβου | του Άμμωνίου, έφηβάρχων | δέ Μενάνδρου του Φοίβου του | καλουμένου Ἀμώμου και Ἀμμωνίου του Φοίβου τών υίων | αυτού. Βλ. σχετικά και Strubbe (σημ. 33), 94.

54. *I. Iasos* 277, στ. 12-13.

55. Papazoglou, "Stèles", 237 άρ. 3 (= *SEG* XXXVIII 677, *IG* X 2.2 324 III), στ. 15-16.

56. Papazoglou, "Stèles", 236-237 άρ. 1 (= *SEG* XXXVIII 675, *IG* X 2.2 323), στ. 26-27. Για τη χρονολόγηση τής επιγραφής βλ. Papazoglou, "Stèles", 244-245. Για την ταύτιση τών προσώπων, Papazoglou, "Stèles", 247-248. Πιθανή είναι ή ταύτιση του Φίλωνος Φίλωνος με τον Μ(άρχο) Ουέττιο Φίλωνα (*IG* X 2 2, 300)· βλ. σχετικά F. Papazoglou, "Gouverneurs de Macédoine. À propos du second volume des Fasti, par Th. Sarikakis", *ŽAnt* 29 (1979) 238-239 και Ήλ. Κ. Σβέρκος, *Συμβολή στην ιστορία τής Ἀνω Μακεδονίας τών ρωμαϊκών χρόνων (πολιτική οργάνωση, κοινωνία, άνθρωπωνιμία)*, (Θεσσαλονίκη 2000) 70-72.

σίαρχου τοῦ ἰδίου ἔτους (53/54) Εὐβουλίδου, γιου τοῦ Ζωΐλου.⁵⁷ Οἱ ἐφήβαρχοι τῶν ἐτῶν 41-48 (?), 87/88 καὶ 90/91 Ἐπιγένης, γιὸς τοῦ Ἐπερος, Λ(ούκιος) Ἰνστέιος Γέμελλος καὶ Σίμων, γιὸς τοῦ Βιλίστου, ἀντίστοιχα δὲν ἀναφέρονται μεταξὺ τῶν ἐφήβων.⁵⁸ Νὰ σημειωθεῖ ὅτι οἱ κατάλογοι τῶν ἐτῶν 87/88 καὶ 90/91 παρουσιάζουν τὴν ἴδια ἀκριβῶς διάρθρωση μὲ αὐτοὺς τῶν ἐτῶν 107/108, 116/117 καὶ 121/122, καθὼς ἀπουσιάζει ὁ γυμνασίαρχος, τὰ ἔξοδα δὲ γιὰ τὴν ἀγορὰ λαδιοῦ προέρχονται ἀπὸ τὴ δωρεὰ τοῦ Μ(άρκου) Οὐεττίου Φίλωνος.⁵⁹ Ὡστόσο, λείπει ἀπὸ αὐτοὺς ἡ ἐνδειξη ὅτι ὁ ἐφήβαρχος ἄσκησε τὰ καθήκοντά του διὰ τῆς τοῦ πατρὸς ἐπιμελείας, γεγονός ποὺ σημαίνει, κατὰ τὴ γνώμη μας, ὅτι οἱ ἐφήβαρχοι Λ. Ἰνστέιος Γέμελλος καὶ Σίμων γιὸς τοῦ Βιλίστου δὲν ἦσαν ἔφηβοι.⁶⁰ Στὸ ἐπίγραμμα ἀπὸ τὴν ἴδια πόλη τοῦ ἔτους 224/225 μ.Χ. ποὺ ἀνέθεσαν οἱ συνέφηβοι Λικίνιος Ἀριστόβουλος, Λικίνιος Βάσσος καὶ Τ(ίτος) Φλαύιος Ἀντώνιος γιὰ τὸν ἐφήβαρχο Ποσίδιππο, γιὸ τοῦ Ποσίδιππου,⁶¹ ὅπως ἐπισημαίνει ἡ F. Papazoglou, δὲν εἶναι σαφὲς ἂν ἡ ἀνάθεση τοῦ μνημείου ἔγινε ὅταν τὰ πρόσωπα αὐτὰ ἦσαν ἔφηβοι, ἢ ἀργότερα ὅταν ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς, δηλαδὴ ὁ Ποσίδιππος, ἔγινε ἐφήβαρχος.⁶²

Στοὺς δύο καταλόγους ἀπὸ τὴ Βέροια στοὺς ὁποίους ἀναγράφονται τὰ ὀνόματα τῶν ἐφήβων καὶ οἱ ὅποιοι χρονολογοῦνται στὸ 177/178 μ.Χ. καὶ στὸ β' τέταρτο τοῦ 3ου αἰ. μ.Χ. ἀντίστοιχα τὰ ὀνόματα τῶν ἐφηβάρχων δὲν ἀναγράφονται μεταξὺ τῶν ἐφήβων.⁶³ Ἡ ἔκφραση ὡστόσο ἐφηβαρχῶν, ἔδωκα τὰ τοῦ ἐπαγγέλματος εἰς τὸ ἄλειμμα δην(άρια) Φ (στ. 3-5) ποὺ ἀφορᾷ στὸν ἐφήβαρχο

57. Papazoglou, "Stèles", 238 ἀρ. 4 (= SEG XXXVIII 678, IG X 2 2, 324 II), στ. 9-10.

58. Papazoglou, "Stèles", 236-237 ἀρ. 1 (= SEG XXXVIII 675, IG X 2 2, 323), στ. 7-8· Papazoglou, "Stèles", 240 ἀρ. 7 (= SEG XXXVIII 681, IG X 2 2, 325 II), στ. 69-70. Papazoglou, "Stèles", 240 ἀρ. 8 (= SEG XXXVIII 682, IG X 2 2, 326 II), στ. 72-74.

59. Βλ. σχετικὰ καὶ Σβέρκος (σημ. 56), 57-58 καὶ 70-72.

60. Ἡ ταύτιση τοῦ Μ(άρκου) Ἰνστέιου Γέμελλου μὲ τὸν ἔφηβο τοῦ ἔτους 74/75 μ.Χ. Γέμελλο Εὐβουλίδου (βλ. IG X 2 2, 325, σχόλια στ. 30), δὲν μπορεῖ νὰ τεκμηριωθεῖ. Ἀντίθετα, δὲν ἀποκλείεται ὁ ἐφήβαρχος Σίμων Βιλίστου νὰ εἶναι ἀδελφὸς τοῦ ἐφήβου Ζωΐλου Βιλίστου τοῦ ἰδίου καταλόγου (βλ. IG X 2 2, 326, σχόλια στ. 77).

61. Papazoglou, "Stèles", 241-242 ἀρ. 12 (= SEG XXXVIII 686, IG X 2.2, 331).

62. Βλ. σχετικὰ F. Papazoglou, "Stèles", 249. Πιθανότερη φαίνεται, κατὰ τὴ γνώμη μας, ἡ δεύτερη ἐκδοχή, καθὼς σὲ διαφοροετική περίπτωσι καὶ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἂν ὁ ἐφήβαρχος εἶναι ἔφηβος, θὰ ἀνέμενε κανεὶς οἱ ἀναθέτες τοῦ μνημείου νὰ χαρακτηρίζονται ὡς ἔφηβοι (βλ. ἐνδεικτικὰ τὴν ἐπιγραφὴ ἀπὸ τὴ Θήρα, IG XII 3, 524). Ὅπως ἐπισημαίνει ὁ J. Strubbe (σημ. 33), 103 καὶ σημ. 56, ὑπάρχουν ἀρκετὰ παραδείγματα ὅπου πρόσωπα ποὺ χαρακτηρίζονται ὡς συνέφηβοι, δὲν ἀνήκουν πλέον στὴν ἡλικία τῶν ἐφήβων.

63. I.Beroia 135, στ. 8· I.Beroia 136, στ. 3-5.

του έτους 177/178 Στάτιο Ἀντίγονο δείχνει, κατὰ τὴν ἄποψή μας, ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ ἔφηβο.⁶⁴ Τὴ διάκριση ἄλλωστε τοῦ ἐφηβάρχου ἀπὸ τοὺς ἐφήβους δείχνει ἐπίσης τὸ γεγονὸς ὅτι σὲ τρεῖς καταλόγους ἀπὸ τὴν πόλη τοῦ ἔτους 235/236, 251/252 καὶ 255/256 μ.Χ., ἐνῶ τὰ ὀνόματα τοῦ γυμνασάρχου καὶ τοῦ ἐφηβάρχου ἔχουν χαραχθεῖ στὸν κατάλογο, τὰ ὀνόματα τῶν ἐφήβων πιθανότατα σχεδιάστηκαν καὶ χρωματίστηκαν χωρὶς ποτὲ νὰ χαραχθοῦν.⁶⁵ Σύμφωνα μὲ τὸν Π. Μ. Νίγδελη ὁ λόγος γιὰ τὴν ἀπόφαση αὐτὴ συνδέεται πιθανὸν μὲ μέτρα περιορισμοῦ τῶν δαπανῶν τοῦ γυμνασίου.⁶⁶ Ἐὰν ὁ ἐφήβαρχος Τι(βέριος) Κλαύδιος Ἔτυμος, ὁ ὁποῖος ἀνήγειρε τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν διὰ βίου ἀρχιερέα τῶν Σεβαστῶν καὶ ἀγωνοθέτη τοῦ Κοινοῦ τῶν Μακεδόνων Τιβέριο Κλαύδιο Πειερίωνα γυμνασιστὴν ἴσταντο τὸ β', ἦταν ταυτόχρονα καὶ ἔφηβος δὲν μπορεῖ νὰ διευκρινισθεῖ.⁶⁷

Οἱ ἐφηβικοὶ κατάλογοι ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη σώζονται σὲ ἀποσπασματικὴ μορφή.⁶⁸ Ἐφήβαρχοι ὥστόσο, οἱ ὅποιοι ἄσκησαν ἐπίσης τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱερέως τοῦ θεοῦ Φούλβου, ἀπαντοῦν σὲ τρεῖς τιμητικὲς ἐπιγραφές ἀπὸ τὴν πόλη.⁶⁹ Πρόκειται γιὰ τὸν Μαρεϊνιανὸ Φίλιππο νέο, γιὸ τοῦ Μαρεϊνιανοῦ Φιλίππου (ἱερασά|μενον ἐν τῷ πσ' | σεβαστῷ ἔτει καὶ ἐφήβαρχον | γενόμενον ἐν | τῷ αὐτῷ ἔτει καὶ πολειτάρχην αψ'),⁷⁰ τὸν Φλάβιο Κλ(αύδιο) Μένωνα τὸν καὶ Στρυμόνιν, ἱερασά|μενον καὶ ἀγωνοθετή|σαντα καὶ ἐφηβαρχή|σαντα <ἐν> τῷ ἐνενηκοστῷ

64. Γιὰ τὴ φόρμουλα ἐπιγγεῖλαντο καὶ ἐπέδωκαν βλ. A. Wilhelm, "Inscription aus Pagai", *JÖAI* 10 (1907) 28 (= *Kleine Schriften* II, 1 272), S. Dmitriev, "Notes on Inscriptions from Asia Minor", *EA* 26 (1996) 109 καὶ P. Herrmann, "Epigraphische Notizen 16-17", *EA* 28 (1997) 148 Anm. 11. Πρβλ. καὶ τὴν ἐπιγραφή ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφεια, *IGR* IV 1640 = *TAM* V 3, 1474· βλ. σχετικὰ καὶ Strubbe (σημ. 33), 105 καὶ σημ. 67.

65. Π. Μ. Νίγδελης, "Μακεδονικὰ ἐπιγραφικὰ", *ΤΕΚΜΗΡΙΑ* 5 (2000) 132-135 (= *SEG* L 577, LI 802, *Ann. épigr.* 2000, 1302· 2002, 1279, *Bull. épigr.* 2002, 260, 235/236 μ.Χ.), *I. Beroia* 137/138 (251/252, 255/256 μ.Χ.).

66. Νίγδελης (σημ. 65), 134. Βλ. ἤδη καὶ A. Tatakis, *Ancient Beroea. Prosopography and Society* («Μελετήματα» 8· Ἀθήνα 1988) 467.

67. *I. Beroia* 123 (τέλη 1ου αἰ. μ.Χ.).

68. *IG* X 2.1 236-241. Βλ. σχετικὰ καὶ Kennell (σημ. 32), 104.

69. Γιὰ τὸ σύνολο τῶν ἐπιγραφῶν ποὺ ἀφοροῦν στὴ λατρεία τοῦ θεοῦ Φούλβου βλ. *IG* X 2.1, 153-170.

70. *IG* X 2 1, 163 (248-250 μ.Χ.). Γιὰ τὴν ἐπιγραφή βλ. ἐπίσης Π. Ἀδάμ-Βελένη, *Μακεδονικοὶ βωμοὶ. Τιμητικοὶ καὶ ταφικοὶ βωμοὶ αὐτοκρατορικῶν χρόνων στὴ Θεσσαλονίκη, πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Μακεδονίας καὶ στὴ Βέροια, πρωτεύουσα τοῦ Κοινοῦ τῶν Μακεδόνων* (Ἀθήνα 2002) 151-152 ἀρ. 47. Γιὰ τὴν οἰκογένεια βλ. πρόσφατα καὶ Π. Μ. Νίγδελης, *Ἐπιγραφικὰ Θεσσαλονίκεια. Συμβολὴ στὴν πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ ἱστορία τῆς ἀρχαίας Θεσσαλονίκης* (Θεσσαλονίκη 2006) 274-276.

δια|κοσιοστῶ σεβ(αστῶ) ἔτ(ε)ι⁷¹ καὶ τὸν Αὐρήλιο Ἰούλιο νέο τὸν καὶ Παντρόπιν, ἱερασάμε|νον θεοῦ Αὐ|ρηλίου Φούλ|βου καὶ ἀγω|νοθετήσαν|τα καὶ ἐφη|βαρχή-σαντα ἐν τῷ ατ | Σεβαστῶ ἔτει.⁷² Τὴ σύνδεση τῆς λατρείας τοῦ θεοποιημένου Αὐρηλίου Φούλβου Ἀντωνίνου μετὰ τὸ γυμνάσιο καὶ τὴν ἀνάληψη τῆς ἱεροσύνης ἀπὸ τοὺς ἐφήβους ὑποστήριξαν οἱ Ch. Edson καὶ L. Robert.⁷³ Ὡστόσο, ἂν καὶ ἡ σύνδεση τῆς λατρείας τοῦ θεοῦ Φούλβου μετὰ τὸ γυμνάσιο θεωρεῖται βέβαιη, στίς ἐπιγραφὰς ποὺ ἀναφέρθηκαν δὲν ὑπάρχει καμία ἐνδειξη ὅτι οἱ ἱερεῖς τοῦ θεοῦ καὶ ταυτόχρονα ἐφηβαρχοὶ ἦσαν ἑφηβοί.⁷⁴ Πάντως ὁ Μακεδονιανὸς Φίλιππος ἕνα ἔτος μετὰ τὴν ἐφηβαρχίαν ἀνέλαβε τὸ ἀξίωμα τοῦ πολιτάρχου, τὸ ὁποῖο κατὰ κανόνα ἀναλαμβάνουν ἐνήλικες.⁷⁵ Στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν Αὐλο Πόντιο Μαρκιανὸ τῶν μέσων τοῦ 3ου αἰ. μ.Χ. ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ἀξιώματα ἀναφέρονται αὐτὰ τοῦ ἐφηβάρχου καὶ τοῦ πολιτάρχου,⁷⁶ ἐνῶ στίς λοιπὲς ἐπιγραφὰς ἀπὸ τὴν πόλιν ὁ ἐφηβάρχος μαρτυρεῖται μετὰ τῶν ἄλλων ἀξιωματούχων.⁷⁷

Στὸν κατάλογο τοῦ ἔτους 180/181 μ.Χ. ἀπὸ τὴν Ἔδεσσα τὸ ὄνομα τοῦ

71. IG X 2 2, 168 [= Ἀδάμ-Βελένη (σημ. 70), 156 ἀρ. 59] (258/259 μ.Χ.). Γιὰ τὸν Φλάβιο Κλ. Μένωνα βλ. καὶ P. M. Nigdelis, "Geminii und Claudii: Die Geschichte zweier führender Familien von Thessaloniki in der Späteren Kaiserzeit", στο: A. D. Rizakis (ἐπιμ.), *Roman Onomastics in the Greek East. Social and Political Aspects. Proceedings of the International Colloquium organized by the Finnish Institute and the Centre of Greek and Roman Antiquity, Athens 7-9 Sept. 1993* («Μελετήματα» 21· Ἀθήνα 1996) 136.

72. IG X 2.1, 170 [= Ἀδάμ-Βελένη (σημ. 70) 148 ἀρ. 37] (269/270 μ.Χ.).

73. Ὁ Ch. Edson, «Macedonica», *HSCPh* 51 (1940) 135-136 [πρβλ. J.-L. Robert, *Bull. épigr.* 1946/1947, 139], ταυτίζει τὸ θεὸ Φούλβου μετὰ τὸ γιὸ τοῦ αὐτοκράτορα Ἀντωνίνου Εὐσεβοῦς καὶ τῆς Ἀννίας Γαλερίας Φαυστίνας, M. Aurelius Fulvus Antoninus. Ὁ L. Robert, (σημ. 26) 37-42, θεωρεῖ ὡς περισσότερο πιθανὴ τὴν ταύτισή του μετὰ τὸν T. Aurelius Fulvus Antoninus, γιὸ τοῦ αὐτοκράτορα Μάρκου Αὐρηλίου καὶ διδύμο ἀδελφὸ τοῦ Κομμόδου. Τὴν ἄποψη τοῦ Robert ἀκολούθησε τὸ σύνολο τῆς ἔρευνας, βλ. πρόσφατα M. F. Petracchia, "Sulle tracce del "Divus Fulvus" venerato dagli «iuvenes» di Thessalonica", στο: M. G. Angeli Bertinelli - A. Donati (ἐκδ.), *Misurare il tempo, misurare lo spazio: Atti del colloquio AIEGL-Borghesi 2005, Faenza 2006*, 477-486 = *Ann. épigr.* 2006, 1266. Πρβλ. καὶ Ch. Steimle, *Religion im römischen Thessaloniki. Sakraltopographie, Kult und Gesellschaft 168 v. Chr.-324n. Chr.*, Τυβίγγη 2008, 61-62, 142-156.

74. Βλ. σχετικὰ καὶ Κανατσούλης (σημ. 20), 60.

75. Ἀπὸ τὴν πλούσια γιὰ τοὺς πολιτάρχες βιβλιογραφία βλ. τελευταῖα G. H. R. Horsley, "The Politarchs in Macedonia, and Beyond", *Mediterranean Archaeology* 7 (1994) [1996] 99-126, *SEG* XLIV 499.

76. IG X 2.1, 199 = Ἀδάμ-Βελένη (σημ. 70), 149 ἀρ. 39, στ. 18-20: ἐφηβαρχή[σαντα] | καὶ πολε[ιταρ]|χῆσαντα.

77. Βλ. IG X 2 1, 133 (πρβλ. *SEG* XXXVIII 691), 135.

ἐφηβάρχου Λυσιμάχου, γιοῦ τοῦ Σαβιδιανοῦ, δὲν ἀναφέρεται μεταξὺ τῶν ἐφήβων,⁷⁸ ἐνῶ αὐτὸς τοῦ 229/230 σώζεται σὲ ἀποσπασματική μορφή.⁷⁹ Ὁ ἐφήβαρχος Τι. Κλαύδιος Παριανὸς τοῦ καταλόγου τῶν ἐφήβων τοῦ ἔτους 146/147 μ.Χ. ἀπὸ τὸ Σισάνι (Ὁρεστίς) δὲν ἀναφέρεται μεταξὺ τῶν ἐφήβων,⁸⁰ ἐνῶ στὴν τιμητική ἐπιγραφή γιὰ τὸν γυμνασίαρχο Δημήτριο, γιὸ τοῦ Περείτου, ἀπὸ τῆς Λητῆ δὲν ἀναγράφεται τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐφηβάρχου.⁸¹

Ἀπὸ τὰ παραπάνω προκύπτει ὅτι στὶς περιπτώσεις ὅπου ὁ ἐφήβαρχος εἶναι ἔφηβος, εἴτε τὸ ὄνομά του ἀναγράφεται καὶ στὸν κατάλογο τῶν ἐφήβων, ὅπως στὴν περίπτωση τοῦ Ἀντιγόνου, γιοῦ τοῦ Νεικομάχου, στὴν ἐπιγραφή ποὺ δημοσιεύεται ἀνωτέρω ἀπὸ τὰ Καλίνδοια, τοῦ Φίλωνος, γιοῦ τοῦ Παραμόνου, καὶ τοῦ Δικαίου, γιοῦ τοῦ Πετικίου, ἀπὸ τῆς Στύβερρα,⁸² εἴτε δηλώνεται, ὅπως στὴν περίπτωση τοῦ Μαξίμου, γιοῦ τοῦ Διονυσίου, ἀπὸ τὴν ἴδια πόλη ὅτι ἄσκησε τὰ καθήκοντά του δι' ἐπιμελείας τοῦ πατρός, ἐνῶ ὁ ἴδιος ἦταν ἔφηβος (ἐφηβέυσας καὶ αὐτός), εἴτε ἀκόμα, ὅπως συμβαίνει στὴν τιμητική ἐπιγραφή γιὰ τὸν γυμνασίαρχο Νεικοκλέα, γιὸ τοῦ Φιλώτου, ἀπὸ τὰ Καλίνδοια ἢ ἀναφορὰ τοῦ ἐφηβάρχου Τρυφωνα, γιοῦ τοῦ Ἀττάλου, ἔπεται τῆς εἰσαγωγικῆς φόρμουλας οἱ ἔφηβοι.⁸³ Σχετική ἐνδειξη ὑπάρχει ἐπίσης ὅταν ὁ ἐφήβαρχος εἶναι ἀκόμα παῖς (βλ. σελ. 197). Στὶς λοιπὲς περιπτώσεις θὰ πρέπει νὰ ὑποθέσουμε ὅτι τὴν ἐφηβαρχία ἀναλαμβάνουν πρόσωπα μετὰ τὴν ἐφηβεία. Ὅπου μάλιστα εἶναι

78. Βλ. ἀνωτ. σημ.46. Γιὰ τὰ πρόσωπα βλ. Α. Β. Tatakis, *Macedonian Edessa. Prosopography and Onomasticon* («Μελετήματα» 18· Ἀθήνα 1994) 56 ἀρ. 191.

79. Δήμιτσας, *Ἡ Μακεδονία*, ἀρ. 2, J. M. R. Cormack, “Progress report on the greek inscriptions of the trite meris for IG X”, *Ἀρχαία Μακεδονία* 1 (1970) 200-201 ἀρ. 12 (πίν. 38a) καὶ Tatakis (σημ.78), 41-42 ἀρ. 88, 47 ἀρ. 131.

80. EAM 187.

81. Χ. Μακαρόνας, “Χρονικά ἀρχαιολογικά. Ἀνασκαφαί, ἔρευνα καὶ τυχαῖα εὐρήματα ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ κατὰ τὰ ἔτη 1940-1950”, *Μακεδονικά* 2 (1941-1952) [1953] 619-620 ἀρ. 42θ (πίν. XIVβ), *Bull.épigr.* 1953, 112 = Β. Μισσηλίδου-Δεσποτίδου, *Ἐπιγραφὲς ἀρχαίας Μακεδονίας* (Θεσσαλονίκη 1997) 56 ἀρ. 43 (1ος/2ος αἰ.).

82. Βλ. σχετικὰ ἀνωτ. σημ. 39 καὶ 40. Τὸ ὄνομα τοῦ ἐφηβάρχου ἀναφέρεται μεταξὺ τῶν ἐφήβων τοῦ δευτέρου ἔτους καὶ στὸν ἐφηβικὸν κατάλογο ἀπὸ τὴν Ἀπολλωνίδα τῆς Λυδίας, TAM V 2, 1204 στ. 1-6: Στεφανηφοροῦντος καὶ γυμνασιαρχοῦντος Ἀπολλωνίου τοῦ | Ἀπολλωνίδου, τοῦ δὲ αὐτοῦ καὶ ἀλίφοντος τὸν ἐνιαυτὸν ἐκ τῶν ἰδίων δαπανημάτων, ἐφηβαρχοῦντος Ἀπολλωνίδου τοῦ Ἀπολλωνίου | οἱ ἐφηβέυσαντες ἐπ' αὐτῶν δωρεάν· διετεῖς μὲν | [Ἀπολλωνίδης Ἀπολλωνίου] | [ὁ προγεγραμμένος ἐφήβαρχος] (150-100 π.Χ.). Γιὰ τὴν ἐπιγραφή βλ. ἐπίσης Kleijwegt (σημ. 30), 99-100 καὶ Hin (σημ. 50), 149-150.

83. Βλ. ἀνωτ. σημ. 43 καὶ 37 ἀντίστοιχα.

δυνατόν νά προσδιορισθεῖ κατὰ προσέγγιση ἡ ἡλικία τους, ὅπως π.χ. στήν περίπτωση τοῦ Φίλωνος, γιοῦ τοῦ Φίλωνος, ἀπό τῆ Στύβερρα (ἐφηβος τὸ 41-48(?), ἐφήβαρχος τὸ 50/51 μ.Χ.), ἢ ἀκόμα τοῦ Νείκωνος, γιοῦ τοῦ Ἰέρωνος ἀπὸ τὰ Καλίνδοια, καθὼς καὶ τῶν ἱερέων τοῦ θεοῦ Φούλβου ἀπὸ τῆ Θεσσαλονίκης, φαίνεται ὅτι τὰ πρόσωπα αὐτὰ ἀνήκουν στοὺς νέους.⁸⁴

Ἄν καὶ μόνον νέα ἐπιγραφικὰ στοιχεῖα μποροῦν νά συμβάλλουν στὸν καθορισμὸ τῆς ἡλικίας τῶν ἐφηβάρχων καὶ κατ' ἐπέκτασιν στήν ὀριστική λύση τοῦ ἀνωτέρω ζητήματος, ἡ ἀναφορὰ τῆς ἐφηβαρχίας στὶς τιμητικὲς ἐπιγραφές μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀρχῶν καὶ λειτουργιῶν τῶν τιμωμένων προσώπων εἶναι ἐνδεικτικὴ ὅτι καὶ αὐτὴ ἀποτελοῦσε λειτουργία/ἀρχή.⁸⁵ Ἰδιαίτερα ἐνδεικτικὴ εἶναι μία ἐπιγραφή ἀπὸ τὴν Ἐφεσο, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τιμοῦν τὸν Τ(ίτο) Πό(πλιο) Οὐήδιο Μάρκελλο τὸν πρύτανι| καὶ γυμνασίαρχον | καὶ ἐφήβαρχον καὶ | στρατηγὸν καὶ τὰς | ἄλλας ἀρχὰς καὶ λειτουργίας ἄρξαν|τα φιλοτίμως (στ. 6 κέ.).⁸⁶ Ὅπως ἄλλωστε συμβαίνει καὶ στήν περίπτωση ἄλλων ἀρχῶν καὶ λειτουργιῶν, καὶ ἰδιαίτερα τοῦ γυμνασίου, τὴν ἐφηβαρχία ἀναλαμβάνουν πρόσωπα περισσότερες ἀπὸ μία φορὰ,⁸⁷ ἐνῶ σὲ κάποιες περιπτώσεις ὁ ἐφήβαρχος ἀναλαμβάνει νά καλύψει μέρος τῶν ἐξόδων ποὺ συνδέονται μὲ τὴ λειτουργία τοῦ γυμνασίου. Σύμφωνα μὲ ἐφηβικὸ κατάλογο ἀπὸ τὴν Πρι-

84. Τὴ σύνδεση τοῦ ἐφηβάρχου τόσο μὲ τοὺς ἐφήβους ὅσο καὶ μὲ τοὺς νέους δείχνει π.χ. μία τιμητικὴ ἐπιγραφή ἀπὸ τὴν Τέω, τὴν ὁποία ἀνῆγειραν οἱ ἔφηβοι καὶ οἱ νέοι καὶ οἱ μετέχοντες τοῦ γυμνασίου γιὰ τὸν ἐφήβαρχο (ἐφηβαρχήσαντα καλῶς) Αἰσχύωνα Μελεάγρου, *CIG* 3085, ὅπως καὶ ἡ τιμητικὴ ἐπιγραφή ἀπὸ τὴν Ἰασὸ γιὰ τὸ Μελανίωνα, γιὸ τοῦ Θεοδώρου, στήν ὁποία ἀναφέρεται γιὰ τὸν τιμώμενο, ἀποδείχθεις δὲ καὶ ἐφήβαρχος προΐσταται τοῦ γυμνασίου καὶ τῆς τῶν ἐφήβων καὶ νέων εὐκοσμίας κλπ., *I.Iasos* 98 στ. 22-24. Γιὰ ἐπιπλέον παραδείγματα βλ. Kennell (σημ. 32), 107-108. Ἐάν στήν ἔκφραση Ἀδαῖος Εὐημέρου ἐφηβαρχήσας τοῖς νέοις νόμον ἐφηβαρχικὸν στὸν ἐφηβαρχικὸ νόμο ἀπὸ τὴν Ἀμφίπολη (βλ. κατ. σημ. 95) ἡ λέξη *νέοι* χρησιμοποιεῖται ὡς τεχνικὸς ὅρος δὲν μπορεῖ νά διευκρινισθεῖ (τὴν ὑπόδειξη ὀφείλουμε στὸν Π. Μ. Νίγδελ).

85. Στὴν κατεύθυνση αὐτὴ συνηγορεῖ καὶ ἡ φόρμουλα ἐφηβαρχοῦντος τῆς λανπρότατης μητρο|πόλεως τῆς Ἀσίας Ἀδριανῆς νεωκόρου φιλο|σεβαστοῦ Κυζικηνῶν πόλεως Μάρκου | Αὐρ. Ἀμερίνου, σὲ ἐφηβικὸ κατάλογο ἀπὸ τὴν Κύζικο τῶν αὐτοκρατορικῶν χρόνων, *CIG* II 3665 (= *IGR* IV 154), στ. 5-8. Βλ. σχετικὰ καὶ Papazoglou, "Stèles", 248 σημ. 46.

86. *SEG* XXXIII 937 (180-192 μ.Χ.). Προβλ. καὶ τὸν ἐφηβικὸ κατάλογο ἀπὸ τὴν Κίο τοῦ ἔτους 108/109 μ.Χ. (*I.Kios* 16), ὅπου ὁ ἐφήβαρχος Σωσικλῆς Δαφιλέως διετέλεσε ἤδη πρῶτος ἄρχων, πολειτάρχης, ἱερεὺς Ἡρακλέους, γυμνασίου καὶ ἀγορανόμος. Γιὰ παραδείγματα ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο ἐλληνικὸ κόσμο βλ. Kennell (σημ. 32), 104 κέ.

87. Γιὰ τὴ γυμνασιαρχία βλ. Quass (σημ. 24), 319-320 σημ. 1369 (μὲ παραδείγματα).

ήνη ὁ Εὐφράνωρ, γιὸς τοῦ Εὐφράνωρος, διετέλεσε ἐφήβαρχος γιὰ δεύτερη φορὰ (ἐφηβαρχοῦντος δὲ τὸ β'),⁸⁸ ἐνὼ στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφὴ ἀπὸ τὴν Ἀπολλωνία τῆς Φρυγίας γιὰ τὸν Αὐρ(ήλιο) Εὐφρημο δηλώνεται ὅτι ἀνέλαβε τὴν ἐφηβαρχίαν τρεῖς φορές (τρὶς ἐφήβαρχον).⁸⁹ Στὸν κατάλογο ἐφήβων ἀπὸ τὴ Βέροια τοῦ ἔτους 177/178 μ.Χ. ἀναφέρεται ὅτι ὁ ἐφήβαρχος Στάτιος Ἀντίγονος συμμετεῖχε στὴ σχετικὴ μὲ τὸ ἄλειμμα δαπάνη δίνοντας τὸ ποσὸ τῶν 500 δηναρίων (ἔδωκα τὰ τοῦ ἐπαγγέλματος εἰς τὸ ἄλειμμα δην(άρια) Φ),⁹⁰ ἐνῶ σύμφωνα μὲ μία τιμητικὴ ἐπιγραφὴ ἀπὸ τὴ Φιλαδέλφεια ὁ Μ. Αὐρ(ήλιος) Διόδωρος β', γιὸς τοῦ Ἀδμήτου, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ἀξιώματα ἀνέλαβε καὶ αὐτὸ τοῦ ἐφηβάρχου τὸ ὁποῖο ἄσκησε εὐσεβῶς καὶ ἐπιφανῶς (στ. 16-18: ἐφη|βαρχήσαντα εὐσεβῶς καὶ ἐπιφανῶς).⁹¹ Πάντως, ὅπως σημειώνει καὶ ὁ J. Strubbe, ἡ ἐφηβαρχία, ὅπως ἐπίσης ἡ γυμνασιαρχία καὶ ἡ πανηγυριαρχία "were merely ceremonial and honorific offices", μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τίς ἀναλαμβάνουν καὶ πρόσωπα πρὶν τὴν ἐνηλικίωση (παῖδες καὶ ἔφηβοι).⁹² Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς πρόκειται γιὰ μέλη ἐπιφανῶν οἰκογενειῶν,⁹³ τὰ ἔξοδα δὲ ποὺ συνεπάγεται ἡ ἀνάληψη τῆς σχετικῆς λειτουργίας καλύπτει ὁ πατέρας ἢ κάποιος ἄλλος συγγενὴς τοῦ ἐφήβου ἢ τοῦ παιδιοῦ.⁹⁴

Στὰ καθήκοντα τοῦ ἐφηβάρχου ἀναφέρεται διεξοδικὰ ὁ ἐφηβαρχικὸς νόμος ἀπὸ τὴν Ἀμφίπολη.⁹⁵ Ὅπως προκύπτει πάντως ἀπὸ τίς ἐκφράσεις ἀνέτα-

88. *I.Priene* 147, στ. 3-6 (3ος αἰ. μ.Χ.).

89. *MAMA IV* 154 (212-250 μ.Χ.).

90. Βλ. ἀνωτ. σημ. 63-64. Βλ. σχετικὰ καὶ Π. Μ. Νίγδελης – Γ. Ἀ. Σουρῆς, *Ἀνθύπατος λέγει. Ἐνα διάταγμα τῶν αὐτοκρατορικῶν χρόνων γιὰ τὸ γυμνάσιο τῆς Βεροίας* (Θεσσαλονίκη 2005) 86.

91. *SEG XLIV* 961 (= *TAM V* 3, 1495). Βλ. σχετικὰ καὶ Kennel (σημ. 32), 105. Ἡ ἔκφραση ἐπιφανῶς καὶ εὐσεβῶς ἀπαντᾷ σὲ τιμητικὴ ἐπιγραφὴ ἀπὸ τὰ Βάλβουρα γιὰ τὸν ἱερέα τῆς αὐτοκρατορικῆς λατρείας Στέφανο, *SEG XXVIII* 1217 (2ος/3ος αἰ.).

92. Strubbe (σημ. 33), 109.

93. Βλ. σχετικὰ Strubbe (σημ. 33), 108 καὶ Hin (σημ. 50), 149-150.

94. Στὴν τιμητικὴ π.χ. ἐπιγραφὴ γιὰ τὸν Κόιντο Οὐήδιο Καπίτωνο ἀπὸ τὴν Καῦνο ἀναφέρεται μετὰξὺ ἄλλων γυμνασιαρχήσαντά τε καὶ ὑπὲρ τοῦ ἐγγόνου Φλαουίου | Καπίτωνος δωρεάν, *I.Kaunos* 318-326 ἀρ. 139 ΠΙς, στ. 6/7. Σὲ ἐπιγραφὴ ἀπὸ τὴ Φιλαδέλφεια ἀνάμεσα στὶς ἄλλες εὐεργεσίες τοῦ Αὐρ(ηλίου) Ἑρμίππου δηλώνεται ἄρξαντα τὴν πρώτῃ | ἀρχὴν ἐπιφανῶς καὶ τὰς λοιπὰς λειτουργίας ὑπὲρ τε αὐτοῦ καὶ τῶν παίδων Νεικήτου καὶ | Ἑρμίππου ἐκτέλεσαντα, *TAM V* 3, 1490 (μετὰ τὸ 212 μ.Χ.). Στὸν ἐφηβικὸν κατάλογο ἀπὸ τὴν Ἀπολλωνίδα τῆς Λυδίας, τὰ ἔξοδα γιὰ τὸ ἄλειμμα τῶν ἐφήβων ἀνέλαβε ὁ πατέρας τοῦ γυμνασίου καὶ ταυτόχρονα ἐφήβου Δαμονίκου τοῦ Δημητρίου, *TAM V* 2, 1203, στ. 17-18: ἀλφοντος δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ Δημητρίου τοῦ Δαμονίκου | τοῦ πατρὸς αὐτοῦ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας τὸ τρίτον. Βλ. σχετικὰ καὶ Strubbe (σημ. 33), 105.

95. *Bull.épigra.* 1987, 704 und Gauthier-Hatzopoulos (σημ. 20), 161-162 σημ. 3:

ξε(ν) τοὺς ἐφήβους ἢ ἀνέταξεν τοὺς ἐπ' αὐτῷ γενομένους ἐφήβους στοὺς καταλόγους τῶν ἐτῶν 87/88, 90/91, 107/108, 116/117, 121/122 ἀπὸ τῆ Στύβερρα, κατὰ τὰ ὁποῖα τὰ ἔξοδα γιὰ τὴν προμήθεια τοῦ λαδιοῦ καλύφθηκαν ἀπὸ τὴν δωρεὰ τοῦ Μ. Οὐεττίου Φίλωνος (ἀλειφούσης τῆς πόλεως ἐκ τῶν ὑπὸ Μ. Οὐεττίου Φίλωνος δεδομένων δηναρίων),⁹⁶ στὶς κύριες ἀρμοδιότητες τοῦ ἐφηβάρχου ἦταν ἡ ἀπογραφή τῶν κατ' ἔτος ἐφήβων, τὴν ὁποία στοὺς προηγούμενους χρονικὰ καταλόγους μαζί μὲ τὴν προμήθεια λαδιοῦ ἀνελάμβαναν οἱ γυμνασίαρχοι.⁹⁷

6. Οἱ ἐφηβοί

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἐπιγραφὰς τῶν Καλινδοίων πρωτοστάται μαρτυροῦνται στοὺς ἐφηβικούς καταλόγους ἀπὸ τῆ Στύβερρα,⁹⁸ καθὼς ἐπίσης στὸν ἐφηβικὸν κατάλογο τοῦ 221 μ.Χ. ἀπὸ τὴν Ὁδησσό.⁹⁹ Ἄν ὁ πρωτοστάτης Φιλώτας Φιλώτου τῆς ἐπιγραφῆς ποὺ δημοσιεύεται ἐδῶ (στ. 6/7) ταυτίζεται μὲ τὸν ὁμώνυμο ἐπιμελητὴ τῆς ἐπιγραφῆς (στ. 7/8) δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακριβωθεῖ. Πάντως οἱ ἐπιμελητὲς Χαιροφάνης τοῦ Κρίτωνος, Νείκων τοῦ Δασείλου, Μένανδρος τοῦ Ἐρωτος καὶ Τειμοκράτης τοῦ Τειμοκράτους ποὺ ἀπαντοῦν στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν γυμνασίαρχο Νεικοκλέα, γιὰ τοῦ Φιλώτου, ἀναφέρονται στὴν ἴδια ἐπιγραφή καὶ μεταξὺ τῶν ἐφήβων,¹⁰⁰ γεγονός ποὺ δὲν ἀποκλείει τὴν πιθανότητα ὁ πρωτοστάτης Φιλώτας, γιὰ τοῦ Φιλώτου, νὰ ὑπῆρξε ταυτόχρονα καὶ ἐπιμελητής.

Ὅπως ἐπισημαίνουν οἱ Μ. Β. Χατζόπουλος καὶ Λ. Δ. Λουκοπούλου “la formule δι' ἐπιμελητῶν τῶν δεινῶν indique sans doute les responsables de la matérialisation d'une décision votée par l'ensemble des éphèbes”.¹⁰¹ Τὴν παρου-

Ἔτους Ε καὶ Κ καὶ Ρ | Ἀδαῖος Εὐημέρου ἐφηβαρχήσας | τοῖς νέοις νόμον ἐφηβαρχικόν. | Ὁ ἐφηβαρχος ἐπιμελείσθω τῶν ἐφήβων καὶ ἄλλα ποιείτω κατὰ τὸν νόμον, | κύριος δὲ ἔστω καὶ ζημιῶν τὸν ἀτακτοῦντα μέχρι ἑκατὸν δραχμῶν, | προσαπογραφέσθω δὲ τοὺς ἐν ἡλικίᾳ ὄντας πάντας καὶ μήπω ἐφηβευκότας ἐκ τῆς ἀπογραφῆς τῶν παίδων.

96. Papazoglou, “Stèles”, 240/241 Nr. 7-11, SEG XXXVIII 681-685 (= IG X 2 2, 325 II, III, 326 II, 327-328).

97. Papazoglou, “Stèles”, 248, Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 366 σημ. 5. Πρὸς καὶ τὴν ἔκφραση τοὺς ἐφηβεύσαντες ἐνεχάραξεν στὸν κατάλογο ἀπὸ τῆ Βέρροια, *I. Beroia* 136 (β' τέταρτο τοῦ 3ου αἰ. μ.Χ.).

98. Papazoglou, “Stèles”, 236-241 (= SEG XXXVIII 675-686, IG X 2 1, 323-328) καὶ SEG XLII 580 app.cr. Νὰ σημειωθεῖ ὅτι δύο εἶναι οἱ πρωτοστάται στοὺς καταλόγους τῶν ἐτῶν 41-48 (?), 50/51 καὶ 116/117 μ.Χ.

99. *IGBulg* I² 47 bis.

100. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 87-90 K9 (= SEG XLII 580), στ. 5-8, 12, 28, 35, 50.

101. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 367.

σία τῶν ἐπιμελητῶν ἐδῶ δικαιολογεῖ ὅπως δὴποτε ὁ τιμητικὸς χαρακτήρας τῆς ἐπιγραφῆς.¹⁰² Ἡ ἔκφρασις δι' ἐπιμελητῶν ἢ ἐπιμεληθέντος τοῦ δεινός ἀπαντᾷ καὶ σὲ ἄλλες τιμητικὰς ἐπιγραφὰς ἀπὸ τῆ Μακεδονίας γιὰ νὰ δηλώσει τὰ πρόσωπα ποὺ ἀνέλαβαν τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν ἀνέγερσις τοῦ μνημείου.¹⁰³ Ἐνδεικτικὰ νὰ ἀναφερθεῖ ἡ τιμητικὴ γιὰ τὸν μέγαν γυμνασίαρχον Μάνιον Σαλάριον Σαβεῖνον ἐπιγραφὴ τοῦ ἔτους 121/122 μ.Χ. ἀπὸ τῆς Λητῆς, ἡ ὁποία ἀνηγέρθη διὰ ἐπιμελητῶν Περεῖτα τοῦ Φίλας τοῦ καὶ Βησίου καὶ Ἡρώδου τοῦ Βεῖθους.¹⁰⁴

Οἱ ἔφηβοι καταγράφονται ὑπὸ τὸν τίτλο οἱ ὑπογεγραμμένοι ἔφηβοι. Ἡ ἴδια ἔκφρασις ἀπαντᾷ καὶ στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφὴ γιὰ τοὺς γυμνασάρχους Τ(ίτο) Φλάουιο Ἀνδρόνικο καὶ Τ(ίτο) Φλάουιο Ἀπολλώνιο ἀπὸ τὴν ἴδια πόλιν, ἐνῶ ἡ ἔκφρασις οἱ ἔφηβοι χρησιμοποιεῖται στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφὴ γιὰ τὸ γυμνασίαρχο Νεικοκλέα γιὸ τοῦ Φιλώτου.¹⁰⁵ Ἀκέραια σώζονται τὰ ὀνόματα δεκατεσσάρων ἐφήβων, ἐνῶ διατηροῦνται τὰ πατρώνυμα ἄλλων δύο. Ὅλοι προσδιορίζονται μὲ τὸ ἑλληνικὸ σύστημα ὀνοματοθεσίας (ὄνομα + πατρώνυμο). Ἐξαίρεσις ἀποτελεῖ πιθανότατα ὁ ἔφηβος τοῦ στ. 19, ὁ ὁποῖος φέρει πιθανότατα tria nomina, ἐκ τῶν ὁποίων σώζεται τὸ cognomen Φίρμος καὶ ἐνδεχομένως οἱ ἔφηβοι τῶν στ. 20 καὶ 21.¹⁰⁶ Τὸ παρωνύμιο (supernomen) Μᾶρκος φέρει ὁ ἔ-

102. Πρβλ. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 367.

103. Βλ. *σχετικὰ καὶ Κανατσούλης* (σημ. 20), 64 σημ. 4. Πρβλ. ἐνδεικτικὰ *EAM* 35–37, 188 καὶ *I.Beroia* 106: ἐπιμεληθέντος Δέκμου Ποπλικίου Φιλώτου (2ος αἰ. μ.Χ.), 499: ἐπιμε[λ]θέντος τῆς ἀναστάσεως Ἰουλιανοῦ | Μενάνδρου.

104. M. Tod, “Macedonia. VI. Inscriptions”, *ABSA* 23 (1918–1919) 72–81 ἀρ. 7 = *SEG* I 276 καὶ Μισαηλίδου–Δεσποτίδου (σημ. 81), 57 ἀρ. 44, στ. 19–20.

105. Στις λοιπὰς ἐπιγραφὰς ἀπὸ τῆς Μακεδονίας ἀπαντοῦν οἱ ἀκόλουθες εἰσαγωγικὲς φόρμουλας: οἱ ἔφηβοι: Μακαρόνας (σημ. 81), 618–619 ἀρ. 420 (Λητῆ, 1ος/2ος αἰ.)· ἔφηβοι οἱ ὑπογεγραμμένοι: *EAM* 187 (Σισάνι/Ορεστίς, 146/147 μ.Χ.), Δήμιτσας, Ἡ Μακεδονία, ἀρ. 2 (Ἐδεσσα, 229/230)· ἔφηβοι οἶδε: *I.Beroia* 135 (177/178 μ.Χ.)· ὀνόματα ἐφήβων: Papazoglou, “Stèles”, 238–240 ἀρ. 5–6 (= *SEG* XXXVIII 679–680, *IG* X 2 2, 325 I, 326 I, Στύβερρα, 74/75 μ.Χ.)· [οἱ ἔφηβ]εῦσαντες ἐν τῷ ἡλσ | [Σεβ. τῶ] καὶ δντ' ἔτει: *IG* X 2 1, 236 (Θεσσαλονίκη, 206/207 μ.Χ.). Πρβλ. καὶ τὶς ἐκφράσεις οἶδε ἢ/ἐφήβουσιν: *I.Delos* 2594 (133/132 π.Χ.), *I.Iasos* 269–284, *IGR* IV 154 (Κύζικος)· ἐφήβουσιν: *I.Ikaria* 2 (1ος αἰ. μ.Χ.)· οἱ ἐφήβουσιν: *I.Priene* 160· ἢ ἐφήβουσιν οἱ ὑπογεγραμμένοι: *IG* VII 1669 (Πλαταιαί, αὐτ. ἐποχή)· οἶδε ἐνεκρίθησαν ἔφηβοι: H. Malay, *Researches in Lydia, Mysia and Aiolis*, *ETAM* 23 (Βιέννη 1999) 25–26 ἀρ. 5 = *SEG* XLIX 1776 (Στρατονίκεια, 47/46 π.Χ.)· οἱ ἐνεκρίθησαν ἔφηβοι: *IGBulg* I² 14 καὶ *IGBulg* V 5007 (Διονυσόπολις, μετὰ τὸ 212 μ.Χ.) καὶ Malay, *ὁ.π.* σ. 26 σημ. 19 (μὲ παραδείγματα)· ἔφηβοι: *SEG* LII 385–386 (Μεσσήνη, 177 μ.Χ. καὶ 2ος αἰ. μ.Χ.), *SEG* XLVI 2207 (Κυρῆνη, 172–175 μ.Χ.).

106. Γιὰ τὴν ρωμαϊκὴν παρουσίαν στὰ Καλίνδοια βλ. L. Loukopoulou, “The Fortunes of the Roman Conventus of Chalcidice”, στό: A. D. Rizakis (ἐκδ.), *Roman Onomastics in the*

φηβος Ἀσκληπιιδῶρος, γιὸς τοῦ Ἀσκληπιιδῶρου (στ. 15).¹⁰⁷ Για τὴ δήλωση τῆς ὁμωνυμίας πατέρα καὶ γιοῦ χρησιμοποιεῖται ἐδῶ τὸ σύμβολο >.¹⁰⁸ Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι καὶ στὴν πρωϊμότερη χρονολογικὰ ἐπιγραφή, δηλαδὴ τὴν τιμητικὴ γιὰ τὸ γυμνασίαρχο Νειοκλέα Φιλώτου, μαρτυροῦνται ἔφηβοι οἱ ὅποιοι φέρουν τὸ ἴδιο ὄνομα μὲ τὸν πατέρα τους,¹⁰⁹ τὸ σύμβολο τῆς ὁμωνυμίας πατέρα καὶ υἱοῦ χρησιμοποιεῖται μὲ μεγάλη συχνότητα στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν Τίτο Φλάουιο Ἀπολλώνιο.¹¹⁰ Τῇ μορφῇ > ἔχει τὸ σύμβολο τῆς ὁμωνυμίας στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸ γυμνασίαρχο Δημήτριο Περεΐτου ἀπὸ τῆς Λητῆς,¹¹¹ στοὺς ἐφηβικοὺς καταλόγους ἀπὸ τῆς Στύβερρα, σὲ κατάλογο ἀπὸ τῆς Θεσσαλονίκης τοῦ 1ου/2ου αἰ. μ.Χ. καθὼς καὶ σὲ ἐπιτύμβια ἐπιγραφή ἀπὸ τὴν ἴδια πόλιν.¹¹²

Greek East. Social and Political Aspects. Proceedings of the International Colloquium organized by the Finnish Institute and the Centre of Greek and Roman Antiquity, Athens 7-9 Sept. 1993 («Μελετήματα» 21· Ἀθήνα 1996) 143-147, *Bull.épigr.* 1997, 398, *Ann.épigr.* 1996, 1372 καὶ Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 347-360. Δὲν ἀποκλείεται ὥστόσο τὸ ὄνομα Φίρμος νὰ ἀποτελεῖ ἐδῶ *supernomen* (βλ. σημ. 107). Τὸ ἴδιο θὰ μπορούσε ἐπίσης νὰ ἰσχύει καὶ στὴν περίπτωση τῶν ἐφῆβων τῶν στ. 20 καὶ 21.

107. Πρβλ. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 87-90 K9 (= *SEG* XLII 580), στ. Β 31: Θεόδοτος Θεοδότης ὁ καὶ Μάξιμος· 91-93 K11 (= *SEG* XLII 582), στ. 23: Ἰέρων > ὁ καὶ Ζώσιμος· βλ. σχετικὰ Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 263 καὶ 339.

108. βλ. F. Papazoglou, “Notes sur la formule onomastique dans la Macédoine romaine. À propos de la «Prosopographie Macédonienne» de D. Kanatsoulis”, *ŽAnt* 5 (1955) 360-362, R. Körner, *Die Abkürzung der Homonymität in griechischen Inschriften* (Βερολίνο 1961) 97 (μὲ μόνο τὸ παράδειγμα ἀπὸ τῆς Στύβερρα) und *IG* X 2 2, 325 app.cr.

109. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 87-90 K9 (= *SEG* XLII 580): Νείκων Νείκωνος (στ. 27), Δημήτριος Δημητρίου (στ. 37, 58), Τειμοκράτης Τειμοκράτου (στ. 50), Ἀρτέμων Ἀρτέμωνος (στ. 57), Ἀνδρόνεικος Ἀνδρονείκου (στ. 86).

110. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 91-93 K11 (= *SEG* XLII 582), στ. 11: Καρβερένθης > τοῦ Παραμόνου, στ. 19: Ζώσιμος > τοῦ Κότυος, στ. 23: Ἰέρων > ὁ καὶ Ζώσιμος, στ. 27: Ἀπολλώνιος >, στ. 31: Διοσκουρίδης >, στ. 35: Διοσκουρίδης >, στ. 37: Βοῦρις >, στ. 44: Διοσκουρίδης >, στ. 46: Καρσούπης >, στ. 48: Βάστος >, στ. 54: Διονύσιος >.

111. Μακαρόνας (σημ. 81), 619-620 ἀρ. 420, στ. 8: Παράμονος, στ. 14: Ἀδαῖος).

112. Papazoglou, “Steles” 238-239, no 5 = *SEG* XXXVIII 679, *IG* X 2.2, 325 I στ. 27, 33, 56 (Στύβερρα, 74/75 μ.Χ.). Για τὴ Θεσσαλονίκη βλ. *IG* X 2 1, 243 καὶ *SEG* XXXVI 645 = Em. Voutiras, στό: G. Despinis – Th. Stefanidou-Tiveriou – Em. Voutiras, *Catalogue of Sculpture in the Archaeological Museum of Thessaloniki* (Θεσσαλονίκη 1997) 81-82, ἀρ. 59 (2ος αἰ. μ.Χ.). Ἡ ὁμωνυμία δηλώνεται ἐπίσης στὶς ἐπιγραφὲς τῆς Θεσσαλονίκης μὲ τὰ σύμβολα > καὶ }· βλ. σχετικὰ *IG* X 2 1, 68/69 καὶ Νίγδελης (σημ. 70), 381-382, σημ. 97. Τῇ μορφῇ < ἔχει τὸ σύμβολο στοὺς ἐφηβικοὺς καταλόγους ἀπὸ τῆς Μεσσήνης· βλ. *SEG* LII

Ἡ συχνότητα μὲ τὴν ὁποία ἀπαντοῦν τὰ ὀνόματα τῆς ἐπιγραφῆς στὴν προσωπογραφία τῶν Καλινδοίων δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐξακριβώση συγγένειας μεταξὺ τῶν προσώπων.¹¹³ Ἡ ὑπόθεσις π.χ. ὅτι οἱ ἔφηβοι οἱ ὅποιοι φέρουν τὸ ἴδιο πατρώνυμο Κότυς (στ. 17-18 I), ὅπως καὶ οἱ Θεόφιλος Ἀντιγόνου καὶ Φίλητος Ἀντιγόνου (στ. 16-17 II) εἶναι ἀδελφία, ἂν καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τεκμηριωθεῖ, δὲν μπορεῖ νὰ ἀποκλεισθεῖ. Στούς ἐφηβικοὺς καταλόγους ἀπὸ τὴ Στύβερρα ἔφηβοι οἱ ὅποιοι εἶναι ἀδελφία προσδιορίζονται συνήθως μὲ τὴ φόρμουλα *ὁ δεῖνα καὶ δεῖνα οἱ δεῖνος*.¹¹⁴ Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ στὸν ἐφηβικὸ κατάλογο τοῦ ἔτους 180/181 μ.Χ. ἀπὸ τὴν Ἑδεσσα.¹¹⁵ Στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν γυμνασίαρχο Νεικοκλέα, γιὰ τοῦ Φιλώτου, οἱ Λ(ούκιος) Ἰούλιος Κέλερ καὶ Γ(άιος) Ἰούλιος Πρόκλος προσδιορίζονται ὡς Κέλερος υἱοί,¹¹⁶ ἐνῶ οἱ γιοὶ τοῦ Διοσκουρίδου ἀπαντοῦν στὴν τιμητικὴ ἐπιγραφή γιὰ τὸν γυμνασίαρχο Τ(ίτον) Φλάουιον Ἀπολλώνιον μὲ τὴν διατύπωση Ταρουσίνας Διοσκουρίδου ἀδελφὸς Μιήσεις.¹¹⁷ Πάντως ἡ παρουσία ἀδελφῶν στοὺς ἴδιους καταλόγους ἐφήβων ἀποτελεῖ σύνηθες φαινόμενο. Μὲ βάση ἕναν ἐφηβικὸν κατάλογο ἀπὸ τὴν Ἰκαρία ὅπου τέσσερις ἔφηβοι φέρουν τὸ πατρώνυμο Μανδραπότου καὶ πέντε τὸ μητρώνυμο Χαριέσσης, ὁ N. Kennel διατύπωσε τὴν ἄποψιν ὅτι στίς μικρὲς πόλεις ἡ ἐφηβεία δὲν λειτουργοῦσε σὲ σταθερὴν βάση καὶ ὅτι οἱ κατάλογοι συντάσσονταν ὅταν ὑπῆρχε ἱκανὸς ἀριθμὸς ἐφήβων.¹¹⁸ Ὅπως ἐπισημαίνει ὁ Ἄ. Χανιώτης, “the participle ἐφηβαρχοῦντος (L.4) shows that all these young men served in one and the same year”.¹¹⁹ Καὶ στὴν περίπτωσιν αὐτῇ, ὅπως ἄλλωστε καὶ στίς

385, στ. 9-11, 18 (177 μ.Χ.), 386, στ. 12-13 (2ος αἰ. μ.Χ.): βλ. σχετικὰ Körner (σημ. 108), 90. Τὸ σύμβολο – χρησιμοποιεῖται στὸν κατάλογο ἐφήβων ἀπὸ τὴν Ἰκαρία (1ος αἰ. μ.Χ.), *I. Ikaria* ἀρ. 2 (σχόλια στὸ στίχο 8).

113. Βλ. σχετικὰ καὶ Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 335-337.

114. Βλ. σχετικὰ Papazoglou, “Stèles”, 243 σημ. 30 καὶ F. Papazoglou, *ŽAnt* 36 (1986) 129. Πρβλ. Papazoglou, “Stèles”, 237 ἀρ. 3 (= *SEG* XXXVIII 677, *IG* X 2 2, 324 III), στ. 16-17: Φίλιππος | Λούκιος Παραμόνου.

115. Βλ. ἐνδεικτικὰ ἄνωτ. σημ. 46: Ἀλέξανδρος καὶ Εἰούλιος οἱ Μαρκίας (στ. 8), Παράμονος καὶ Ἰούλις καὶ Ἀκύλας οἱ Ἰουλίου | Γάιος καὶ Παράμονος οἱ Γαῖου (στ. 16-17). Γιὰ τὰ πρόσωπα βλ. Tatakis (σημ. 78), s.v.

116. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 87-90 ἀρ. K9 (= *SEG* XLII 580), στ. 24-25.

117. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 91-93 ἀρ. K11 (= *SEG* XLII 582), στ. 62-63. Βλ. σχετικὰ καὶ Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 338.

118. *I. Ikaria* ἀρ. 2, ἰδιαίτερα σ. 29/30 (37/38 ἢ 82/83 μ.Χ.).

119. *SEG* XLIII 888 (σ. 163).

πόλεις της Μακεδονίας, επιβεβαιώνεται ή άποψη της F. Papazoglou, σύμφωνα με την όποία “l’âge d’entrée à l’éphébie n’était pas strictement fixé”.¹²⁰

Άδιευκρίνιστη είναι και ή σχέση του γυμνασάρχου Κρηνία Φιλώτου με τον πρωτοστάτη και έπιμελητή της έπιγραφής Φιλώτα Φιλώτου.¹²¹ Οί Μ. Β. Χατζόπουλος και Λ. Δ. Λουκοπούλου θεωρούν πολύ πιθανόν ότι ό πρωτοστάτης Κρηνίας, γιός του Φιλώτου, είναι άδελφός του γυμνασάρχου Νεικοκλέα Φιλώτου και του εφήβου της ίδιας έπιγραφής Γοργία Φιλώτου.¹²² Με δεδομένη ώστόσο την ιδιαίτερα συχνή χρήση του όνόματος Φιλώτας στην προσωπογραφία των Καλινδοίων, ή ύπαρξη συγγένειας μεταξύ των προσώπων που αναφέρονται στον κατάλογο δέν μπορεί νά έξακριβωθεί.

7. Όνόματα

Ή πλειονότητα των όνομάτων που αναφέρονται στον κατάλογο των εφήβων άνήκει στην κατηγορία των έλληνικών όνομάτων και είναι ήδη γνωστά στην προσωπογραφία των Καλινδοίων.¹²³ Κάποια από αυτά, όπως π.χ. τὰ Άντίγονος, Λυσίμαχος και Φιλώτας συνδέονται με την παρουσία Μακεδόνων στην περιοχή.¹²⁴ Με την παρουσία των Μακεδόνων και την έπίσημη παραχώρηση από αυτούς του προνομίου οί ιερείς του Άσκληπιού νά είναι οί έπώνυμοι της πόλης¹²⁵ συνδέεται όπωσδήποτε και τὸ θεοφόρο όνομα Άσκληπιόδωρος. Ή σχετικά σπάνια παρουσία του όνόματος στα Καλίνδεια κατά την άτοκρατορική έποχή, ή όποία δικαιολογημένα προκαλεί έντύπωση στους Μ. Β. Χατζό-

120. Papazoglou, “Stèles”, 243.

121. Οί πρωτοστάται Φίλιππος και Λούκιος Παραμόνου στον κατάλογο από τή Στύβερρα του έτους 50/51 (βλ. άνωτ. σημ.114) είναι πιθανότατα τέκνα του Παραμόνου γιού του Φιλίππου, ό όποίος σύμφωνα με τον ίδιο κατάλογο έγλαβών κυάθω, ήλειπεν δρακτῶ, *IG X 2 2*, 324 app.cr.

122. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 320–321.

123. Για τή σύνθεση του πληθυσμού της πόλης βλ. και Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 117–122.

124. Ή έγκατάσταση Μακεδόνων στα Καλίνδεια τεκμαίρεται από τον κατάλογο των ιερέων του Άσκληπιού, στον όποιο άπαντά ή έκφραση [οἶδε] ιερείς έγένοντο | [άφ’ ο]ῦ βασιλεὺς Άλέξανδρος έδωκε Μακεδόσι | Καλίνδεια καί τὰ χωρία | τὰ περί Καλίνδεια Θαμισ|κίαν, Καμακίαν, Τριπο|ῤτιν, *SEG XXXVI* 626, Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 110–117 άρ. K31, στ. 4–10. Βλ. έπίσης *SEG XLII* 584, *XLV* 766, *XLVIII* 802. *Bull.épigr.* 1998, 262. Για τὰ όνόματα βλ. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 221–222, 283, 320–321.

125. Βλ. Έμ. Βουτυράς, “Ή λατρεία του Άσκληπιού στην άρχαία Μακεδονία”, *Άρχαία Μακεδονία* 5 (1989) [1993] 251–265 και ιδιαίτερα 257–258.

πουλο καὶ Λ. Δ. Λουκοπούλου, μόνο ὡς συμπτωματική θὰ μπορούσε νὰ θεωρηθεῖ.¹²⁶ Τὸ ὄνομα γνωρίζει εὐρύτατη διάδοση τόσο στὴ Μακεδονία, ὅσο καὶ στὸν ὑπόλοιπο ἑλληνικὸ κόσμο,¹²⁷ ἐνῶ ἡ λατρεία τοῦ Ἀσκληπιοῦ στὴν πόλη εἶναι γνωστή καὶ κατὰ τοὺς αὐτοκρατορικοὺς χρόνους.¹²⁸ Ἰδιαίτερα συχνὰ στὴν προσωπογραφία τῶν Καλινδοίων εἶναι τὰ ὀνόματα Ἰέρων καὶ Νείκων,¹²⁹ ἐνῶ λιγότερες εἶναι οἱ μαρτυρίες ποὺ ἀφοροῦν στὰ ὀνόματα Θεόφιλος καὶ Νεικόμαχος,¹³⁰ ὅπως καὶ τὸ θεοφόρο ὄνομα Ἡράκων.¹³¹ Γιὰ πρώτη φορὰ ἀπαντοῦν στὴν πόλη τὰ ὀνόματα Ἐπιμένης, Νεικόδημος καὶ Φίλητος, εἶναι ὡστόσο γνωστὰ στὴ Μακεδονία καὶ στὸν ὑπόλοιπο ἑλληνικὸ κόσμο ἤδη ἀπὸ τὴν κλασσικὴ ἐποχή.¹³² Τὸ ὄνομα Κρενίας, τὸ ὁποῖο στὴ Μακεδονία ἀπαντᾷ μόνον στὰ Καλινδοία, εἶναι γνωστὸ στὴ Μυτιλήνη, στοὺς Δελφοὺς καὶ ἰδιαίτερα στὴ δυτικὴ Λοκρίδα.¹³³ Τὸ θηλυκὸ Κρινώ ἀπαντᾷ σὲ μία ἐπιτάφια στήλη ἀπὸ τὴ Βεργίνα τοῦ 4ου αἰ. π.Χ.¹³⁴

Ὅσον ἀφορᾷ στὰ μὴ ἑλληνικὰ ὀνόματα ἰδιαίτερα συχνὰ μαρτυροῦνται στὴν πόλη τὰ ὀνόματα Βεῖθυσ καὶ Κότυς. Τὸ πρῶτο ἀποτελεῖ “un de ces noms autochtones de la Macédoine orientale, qui fut absorbé et assimilé par les Thraces

126. Πρβλ. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 229.

127. Μόνο στὴ Μακεδονία ὑπάρχουν 37 μαρτυρίες τοῦ ὀνόματος· LGPN IV s.v. Γιὰ τὴ διάδοσή του στὸν ὑπόλοιπο ἑλληνικὸ κόσμο βλ. καὶ F. Mora, “Nomi teofori e politeismo greco: prospettive di ricerca”, στό: G. Sfameni Gasparro (ἐκδ.), *Ἀγαθὴ ἐλπίς. Studi storico-religiosi in onore di Ugo Bianchi* (Ρώμη 1994) 179.

128. Σισμανίδης “Λατρεία”, 185 ἀρ. 49.

129. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 202, 204, 264, 293.

130. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 202, 204, 264, 293.

131. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 202, 262. Γιὰ τὸ ὄνομα βλ. O. Masson, “L’onomastique de l’ancienne Byzance (épitaphes et monnaies)”, *EA* 23 (1994) 140 = *OGS* III 209, J. M. Fossey, “Ἡράκων”, *Boeotia Antica* 5 (1997) 71–90, *I. Byzantion* 67, *Bull. épigr.* 2001, 308 καὶ πρόσφατα P. M. Fraser, “The Ptolemaic Garrison of Hermoupolis Magna”, στό: E. Matthews (ἐκδ.), *Old and New Words in Greek Onomastics* (Ὁξφόρδη 2007) 80.

132. LGPN I–IV s.v. Γιὰ τὸν ἰδιαίτερα προσφιλὴ χαρακτήρα τοῦ ὀνόματος Φίλητος κατὰ τὴν αὐτοκρατορικὴ ἐποχὴ βλ. H. Solin, “Zur Geschichte der Namensippe φίλος in der antiken Anthroponymie”, στό: M. Peachin (ἐκδ.), *Aspects of Friendship in the Graeco-Roman World. Proceedings of a conference held at the Seminar für Alte Geschichte, Heidelberg on 10–11 June, 2000* (Portsmouth 2001) 59.

133. LGPN I s.v., LGPN IIIB s.v. Γιὰ τὸ ὄνομα βλ. Fr. Bechtel, *Die historischen Personennamen des griechischen bis zur Kaiserzeit* (Halle 1917, ἀνατ. Hildesheim 1964) 263 καὶ L. Robert, “Noms de Personnes et civilisations grecque. I. Noms de personnes dans Marseille grecque”, *JS* 1968, 197–199 (= *OMS* VII, 141–143).

134. SEG XXXV 787: Κρινώ Ἀδύμου.

avec d'autres éléments onomastiques", ¹³⁵ ενώ για τή συχνή παρουσία τοῦ δευτέρου στήν περιοχή τῶν Καλινδοίων οἱ Χατζόπουλος καί Λουκοπούλου θεωροῦν ὅτι εἶναι ἐπίσης ἐνδεικτική "une origine autochtone". ¹³⁶ Τὸ ὄνομα Βένζης, ἀπὸ τή θρακική θεότητα Βενδῖς, ἀπαντᾷ μία ἀκόμα φορὰ στήν προσωπογραφία τῶν Καλινδοίων. ¹³⁷ Γνωστὸ κυρίως στήν ἀνατολική Μακεδονία εἶναι τὸ "προελληνικό" ὄνομα Μέστος (ἐδῶ ὡς πατρώνυμο τοῦ ἐφήβου Βεῖθους). ¹³⁸ Τρεῖς ἔφηβοι στὰ Καλίνδοια φέρουν τὸ ὄνομα Μέστεις, ¹³⁹ ἐνῶ στή λοιπὴ Μακεδονία καί Θράκη ἀπαντοῦν οἱ τύποι Μέστα (θγλ.), Μέστας, Μέστης, Μέστυς, Μεστύλας/ης/ος καί τὰ σύνθετα Μεστίκενα, Μεστίκενθος, Μεστούπορις, Μεστυπαῖβης. ¹⁴⁰ Τὸ ὄνομα Τράλεισος, τὸ ὁποῖο φέρει ὁ πατέρας τοῦ ἐφήβου Ἀντιγόνου, εἶναι, ἐξ ὧσων γνωρίζουμε, ἄγνωστο ἀπὸ ἄλλου. Ὡστόσο, στὰ Καλίνδοια, ὅπως καί σὲ ἄλλες πόλεις τῆς ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί τῆς Θράκης μαρτυρεῖται τὸ ὄνομα Τράλ(ε)ις. ¹⁴¹ Τὸ ἴδιο ὄνομα φέρουν ἐπίσης κάποιος θρακικῆς καταγωγῆς στρατιώτης καί ἓνας ἄγνωστης προέλευσης δοῦλος στήν Ἀθήνα, ¹⁴² ἐνῶ γνωστὸ εἶναι στή Θάσο, τὴν Εὐβοία, τὴν Κρήτη, τὴν Αἴγυπτο καί τὴ Ρώμη. ¹⁴³ Γνωστὰ εἶναι ἐπίσης τὰ σύνθετα Τραλικεῖλας, Τραλίπορις, Τραλι-

135. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 232-233, F. Papazoglou, "Stèles anthropomorphes et amorphes de Pélagonie", *ŽAnt* 27 (1977) 146-147, τῆς ἰδίας, "Structures", 166-167, καί H. Solin, "Thrakische Sklavennamen und Namen Thrakischer Sklaven in Rom", στό: *Studia in Honorem Georgii Mihailov* (Σόφια 1995) 438-439 (μὲ παραδείγματα τοῦ ὀνόματος ἀπὸ τῆ Ρώμης).

136. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 277-278.

137. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 87-90 K9 (= *SEG* XLII 580) στ. 78: Βένζης Δι<ο>σκουρίδου. Γιὰ τή χρῆση τοῦ ὀνόματος Βενδῖς ὡς ἀνθρωπωνύμιο βλ. O. Masson, "Les noms théophores de Bendis en Grèce et en Thrace", *MH* 45 (1988) 6-12 (= *OCS* II, 605-611). Γιὰ τὸ ὄνομα Βένζης, Masson, *ὁ.π.* 11-12 καί Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 233.

138. Papazoglou, "Structures", 161-168. Γιὰ τὸ ὄνομα βλ. ἐπίσης Fraser (σημ. 131), 84.

139. Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* II, 289-290. Βλ. ἐπίσης Hatzopoulos–Loukopoulou, *Recherches* I, 109 ἀρ. K30 (= *SEG* XLII 607): ΗΣ ὁ πρὶν Μέστιος.

140. *LGPN* IV, s.v.

141. *LGPN* IV, s.v., Hatzopoulos Loukopoulou, *Recherches* II, 316 καί M.-G. Parisaki, *Prosopography and Onomasticon of Aegean Thrace* («Μελετήματα» 49· Ἀθήνα 2007) 255.

142. Βλ. πρόσφατα M. J. Osborne – S. G. Byrne, *The foreign residents of Athens. An Annex to the Lexicon of Greek Personal Names: Attica* (Λουβάνη 1996) 109 ἀρ. 2591 (ca. 3ος αἰ. π.Χ.) καί 356 ἀρ. 8083 (405 π.Χ.).

143. *LGPN* I, s.v., S. Minon, "Remarques onomastiques sur l'inscription crétoise de Chamalévri", *ZPE* 160 (2007) 108, *Bull.épigr.* 2008, 441, D. Foraboschi, *Onomasticon Alterum*

πορίσκος, ἢ ἀκόμα Δαλατραλῖς, Εἰσατραλῖς, Μουκατραλῖς κλπ.¹⁴⁴ Πιθανὴ εἶναι ἡ σύνδεση τοῦ ὀνόματος μὲ τὸ ἐθνικὸ Τραλ(λ)εῖς, οἱ ὅποιοι ὑπηρετοῦν ὡς μισθοφόροι στὰ στρατεύματα τῶν βασιλέων τῆς ἑλληνιστικῆς ἐποχῆς.¹⁴⁵ Τὰ ρωμαϊκὰ ὀνόματα Μᾶρκος, τὸ ὁποῖο φέρει ὡς *supernomen* ὁ ἔφηβος Ἀσκληπιόδωρος, γιὸς τοῦ Ἀσκληπιοδώρου (στ. 15) καὶ Φίρμος (στ. 19), ἂν καὶ ἀπαντοῦν γιὰ πρώτη φορὰ στὴν προσωπογραφία τῶν Καλινδοίων, εἶναι ἤδη γνωστὰ στὴ Μακεδονία καὶ στὸν ὑπόλοιπο ἑλληνικὸ κόσμο.¹⁴⁶ Ἄν ἡ ἀνάγνωση τοῦ πατρωνύμου τοῦ ἐφήβου Ἡράκωντος, Λαικίου, εἶναι ὀρθή, πρόκειται πιθανότατα γιὰ ἓνα ἀμάρτυρο μέχρι τώρα *gentilicium* Laecius (γνωστὸ εἶναι τὸ Laecus).¹⁴⁷ Στὴν περίπτωσή αὐτὴ ἡ χρῆση του ὡς προσωπικοῦ ὀνόματος συνδέεται ἀφενὸς μὲ τὴν παρούσα τῆς *gens* Laecia στὰ Καλινδοία καὶ ἀφετέρου μὲ τὴν ὑπαρξὴ μικτῶν γάμων μεταξὺ Ρωμαίων πολιτῶν καὶ *peregrini* ποὺ δὲν ἔχουν τὸ *ius conubii*.¹⁴⁸

Papyrologicum. Supplement al Namenbuch di F. Preisigke (Μιλάνο 1971) s.v., Solin (σημ. 135), 441 (SEG XLV 832) καὶ τοῦ ἰδίου, *Die Stadtrömischen Sklavennamen. Ein Namenbuch* (Στουτγάρδη 1996) 610. Βλ. ἐπίσης καὶ O. Masson, “Une question delphique: qui étaient les «Mysiens» de Lilaia?”, REG 106 (1993) 166, SEG XLIII 223.

144. Βλ. σχετικὰ D. Detschew, *Die thrakische Sprachreste* (Βιέννη 1957) 518-520, LGPN IV, 374, D. Dana, “Les noms de facture Thrace dans LGPN IV: Les noms fantômes et d’autres corrections”, ZPE 157 (2006) 133, 135.

145. Βλ. σχετικὰ L. Robert, “Notes d’épigraphie hellénistique”, BCH 59 (1935) 425-427 (= OMS I 182-184), E. Polaschek, RE VI A, 2 (1937) 2091-2093 ἄρ. 1, M. Launey, *Recherches sur le armées hellénistiques* (Παρίσι 1949· ἄνατ. 1987) 398-402 καὶ Masson (σημ. 143), 166. Τὸ ἐθνικὸ Τραλ(εῖ)ς μαρτυρεῖται καὶ σὲ ἀναθηματικὴ στὸ Διόνυσσο ἐπιγραφὴ ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς Δράμας (2ος αἰ. π.Χ.)· βλ. X. Κουκούλη-Χρυσανθάκη, «Ἀρχαῖος οἰκισμὸς Δράμας. Νέα ἐπιγραφὴ ἀπὸ τὸ ἱερὸ τοῦ Διονύσου», στὸ: *Ἡ Δράμα καὶ ἡ περιοχὴ τῆς. Ἱστορία καὶ πολιτισμὸς. Πρακτικὰ Δ’ ἐπιστημονικῆς συνάντησης, Δράμα 16-19 Μαΐου 2002, Δράμα 2006*, 57-72.

146. LGPN IV, s.v. Βλ. σχετικὰ καὶ H. Solin, “Latin Cognomina in the Greek East”, στὸ: O. Salomies (ἐκδ.), *The Greek East in the Roman Context. Proceedings of a Colloquium organised by the Finnish Institute at Athens, May 21 and 22, 1999* (Helsinki 2001) 189-202 καὶ κυρίως 196.

147. Γιὰ τὸ *gentilicium* Laecus βλ. W. Schulze, *Zur Geschichte Lateinischer Eigennamen* (Βερολῖνο-Ζυρίχη-Δουβλίνο 1966) 586 30, H. Solin-O. Salomies, *Repertorium nominum gentilicium et cognominum Latinorum* (Hildesheim-Zürich-New York 1994²) 100.

148. F. Papazoglou, “Grecs et Romains à Stuber. Problèmes de romanisation”, *Ἀρχαία Μακεδονία* 4 (1983) [1986] 431-436, A. D. Rizakis, “Anthroponymie et société. Les noms romains dans les provinces hellénophones de l’empire”, στὸ: A. D. Rizakis (ἐκδ.), *Roman Onomastics in the Greek East. Social and Political Aspects. Proceedings of the International Colloquium on Roman Onomastics, Athens, 7-9 Sept. 1993* («Μελετήματα» 21· Ἀθήνα 1996) 22 καὶ Hatzopoulos-Loukopoulou, *Recherches* II, 341-342.